

ἡμέτερα μέτρα. Ἐνεκα τῶν ἰσχυρῶν καὶ ἀλλεπαλλήλων εἰσηγήσεων ἐκ μέρους τῶν δυσμενῶς ἡμῶν διαχειμένων Δυνάμεων, ὁ ἐχθρὸς ἐζήτησε νῦν ν' ἀνανεώσῃ τὰς συνθήκας τῆς εἰρήνης διὰ τῆς μετὰ τοῦ Μεγάλου βεζύρη καὶ τοῦ Ἀρχιστρατήγου ἡμῶν ἀλληλογραφίας, δι' ὃ συνωδᾷ τῇ σπουδαίᾳ καὶ κρίσει μετὰ πολέμου καὶ εἰρήνης περιστάσει, τὸ πολιτικὸν δίκαιον ἀπαιτεῖ νὰ μὴ δεῖξωμεν οὐδόλως τῷ ἀντιπάλῳ μείωσιν τῆς ἐνόπλου ἡμῶν δυνάμεως. Ἡ κυρία ἡμῶν ἄρα φροντίς ἔστι ἐν τῇ παρακώλυσει τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας τῶν ὑπηκόων τῆς Πύλης, ἐν τῷ εἰσπλῇ ἐχθρικῶν πλοίων καὶ ἐν τῇ καταδιώξει τῶν τοιούτων. Ἐπειδὴ δὲ διὰ τοῦ μέσου τούτου θέλετε ἐμποδίσαι τὸν ἀντίπαλον νὰ φορολογῇ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου πελάγους, δικαίῳ τῷ λόγῳ ἀφαιρούμεν τῆς εἰρημένης φορολογίας νὰ ἐπιληφθῶμεν ὑπὲρ τοῦ ἡμετέρου στόλου.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ Β'.

Η ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ

(DIE GEIGERIN)

* Ἄν καὶ δὲν ἔχω ρομαντικὰς κλίσεις, οὐδὲ ἐνθουσιῶ διὰ τοὺς καιροὺς τῶν ἱπποτῶν, ἢ διὰ τὰ λεγόμενα παλῆὰ ἐκεῖνα καὶ περασμένα ὥραϊα χρόνια, ἅτινα, κατὰ τὴν ἰδέαν μου οὐδέποτε ὑπῆρξαν, ἀρέσκουμαι μολοντοῦτο εἰς τὸ παρελθόν· εἰς τὸ παρελθὸν ὁμῶς ἐκεῖνο, οὗτινος παρέκτασις εἶναι τὸ παρόν, εἰς τὸ παρελθόν, εἰς τὸ ὅποῖον—ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος οὐδέποτε δύναται νὰ λησμονήσῃ τὰς ἐντυπώσεις τῆς νεότητός του—ἀκόμη ἐξ ὅλης ψυχῆς καὶ καρδίας ἀνήκω.

Οὕτω, πλανώμενος ἀνὰ τὸν λαμπρὸν δρόμον τῆς Βιέννης τὸν Ringstrasse καλούμενον, μάτην ἀναζητῶ τοὺς χάριν αὐτοῦ καταστραφέντας παλαιούς προμαχῶνας, τὴν χαίνουσαν τάφρον καὶ τὰ πλήρη παιζόντων παιδίων πρανὴ τῶν ὀχυρωμάτων, καὶ καταλαμβάνομαι ὑπὸ παρχδόξου αἰσθήματος ἄλγους βλέπων κατεδαφιζόμενον παλαιὸν κτίριον, ὅπερ εἰς τοῦτο ἢ ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς πόλεως διετηρεῖτο ἔτι, ὡς ἀνάμνησις τῆς παιδικῆς ἢ νεανικῆς μου ἡλικίας. Διὰ τοῦτο ἐπισκέπτομαι τοὺς δημο-

σίους εκείνους κήπους, οἵτινες ἕνεκα τῶν νέων περιπάτων ἀπώλεσαν τοὺς ἐπισκέπτας των, συχναζονται δὲ μόνον ὑπὸ παρηλίκων διδασκαλισσῶν, πανσανιδῶν γραφέων καὶ παρομοίων σκαιοῶν ὄντων, ἅτινα ἐν καιρῷ ἡμέρας προσπαθοῦσιν, ἐντὸς αὐτῶν διαιτώμενα, νὰ κρύψωσιν ἀπὸ τῆς βλέμματι τοῦ κόσμου τὰς πεπαλαιωμένους ἐνδυμασίας των. Ἐπίσης ἀναζητῶ μετ' ἐνδιαφέροντος ξενοδοχεῖα καὶ καφενεῖα, ἅτινα ἄλλοτε μὲν μεγάλην ἔχειρον ὀήμην, τῶρα δὲ παρηγκωνίσθησαν ὑπὸ πολυτελῶν νέων ἐστιατορίων, διατηρήσαντα μόνον περιορισμένον ἀριθμὸν πιστῶν θαυμάτων. Ταῦτά φρονῶ προκειμένου καὶ περὶ τῆς μετὰ τῶν ἀνθρώπων ἀναστροφῆς. Λίσσάνομαι ἐαυτὸν ἐλκυόμενον πρὸς ἐκείνους, ὧν ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἐνέργεια ἀνάγεται εἰς παρελθούσας ἡμέρας, δὲν δύνανται δὲ νὰ ἐξοικειωθῶσι πρὸς τὰ σημερινὰ ἔθιμα. Συνομιλῶ εὐχχρίστως μετὰ χειρωνάκτων καὶ ἐμπόρων, οἵτινες ἔπασαν θύματα ἐν τῷ πρὸς τὴν γιγαντικῇ βήμασι προσδεύουσαν βιομηχανίαν ἀγῶνι μεθ' ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν ταφέντων ὑπὸ τὰ ἐρείπια καταπεσόντων συστημάτων μετ' ἀριστοκρατικῶν ζώντων ἔτι, ἂν καὶ οἰκτρῶς, διὰ τῆς τελευταίας λάμψεως πάλαι ἐπισήμου ὀνόματος μετὰ προσώπων ἐν ἐνὶ λόγῳ, εἰς τὰ ὅποια δὲν δύνανται ν' ἀρνηθῶ συμπάθειάν τινα. Καθὼ 'τι ὅλα ὅσα οὗτοι ἐπιθυμοῦσι νὰ ἴδωσιν ἀναζώντα ἢ μετὰ κόπου νὰ διατηρήσωσι προσπαθοῦσιν, ὑπῆρξάν ποτε καὶ ἀπετέλουν τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς, ἀκριβῶς ὡς τόσα ἄλλα, ἅτινα καὶ σήμερον ὑπάρχουσιν, ἐνεργοῦσι καὶ στηρίζουσι. Μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τούτων εὐρίσκει τις συχνὰ παράδοξα πνεύματα, ἀνησύχους καὶ ἐνεργητικὰς ψυχὰς, αἵτινες ἐν ἡφαιστειώδει ἐνεργείᾳ διατελοῦσαι ἀναμένουσι τὴν κατάλληλον στιγμήν τῆς ἐκρήξεως. Ἐπιστήμονας, ἐρευνητάς, ἀνακαλυπτὰς, φιλοσόφους καὶ τεχνίτας, ἀνθρώπους, οἵτινες ἡμῖν αἰῶνα ἄργότερον τοῦ δέοντος γεννηθέντες, νῦν μόνον μειδίαμα οἴκτου δύνανται ν' ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν συγχρόνων των, τραγικοκωμικὰς δηλαδὴ ἀντιθέσεις τῶν μεγάλων καὶ σπανίων ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐν τῷ παρόντι δὲν εὐρίσκουσι τὴν ἀρμόζουσαν αὐτοῖς θέσιν καθόσον ἀνήκουσιν ἤδη εἰς τὸ μέλλον, χρησιμεύουσι δὲ μόνον ὡς πρόδρομοι ἐκείνων, οἵτινες θέλουσι διαδεχθῆ αὐτούς.

Τοιοῦτόν τινα, μὴ καταριθμούμενον πλέον μεταξὺ τῶν ζώντων, ἐγνώρισα πρὸ ἐτῶν ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ τῆς παλαιᾶς πόλεως, ἀπὸ πολλοῦ κλείσαντι τὰς θύρας του. Ἦτο μεσήλιξ καὶ ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα, μᾶλλον πρὸς πολυσαρκίαν τείνων. Τὸ ὑψηλὸν καὶ εὐρὺ μέτωπόν του ἦτο ἤδη ὀχλακρὸν τριχῶν. Ἐκάθητο συνήθως πρὸ τραπέζης, ἐν τινὶ γωνίᾳ τῆς αἰθούσης, ἔτρωγε, λαμβάνων δ' ὅπως μηχανικῶς τὴν τυχοῦσαν ἐφημερίδα ἀνὰ χεῖρας ἠκολούθει διὰ τῶν βλεμμάτων τὸν καπνὸν τοῦ σιγάρου του, ἐνῷ οἱ φίλοι του ὀφθαλμοὶ ἀνέδιδον ἄπυρτε παράδοξον λάμψιν, ἐπὶ δὲ τῶν λεπτοφυῶν του χειλέων ἐπλανᾶτο καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου λησμονηθὲν μειδίαμα. Ἐβδομάδας ὅλας καὶ μῆνας ἐκαθήμεθα οὕτω πλη-

σίον ἀλλήλων οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην λέξιν ἀνταλλάσσοντες καὶ ἀποδίδοντες μόνον κατὰ τὴν ἑλευσιν καὶ τὴν ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἀναχώρησιν τὸν εἰθισμένον τυπικὸν καὶ ψυχρὸν χαιρετισμόν. Ἡμέραν τινὰ ἤρχισαμεν συνομιλοῦντες, χωρὶς οὐδεὶς ποτε ἐξ ἡμῶν νὰ δυνηθῇ νὰ προσδιορίσῃ τίς ἔδωκε πρὸς τοῦτο τὴν πρώτην ὥθησιν. Ἐκτοτε ἐγνωρίσθημεν, ταχέως δ' ἐφανερώθη, ὅτι δὲν μοι ἦτο πάντα ἄγνωστος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν δηλαδὴ ἐκείνην ἐδημοσιεύθησαν εἰς μεγάλῳ σχῆμον ἐφημερίδα παρὰ τινος, ὑπὸ ψευδώνυμον κρυπτομένου, διάφορα ἄρθρα ἐκπλήξαντά με σφόδρα διὰ τὸ φιλοσοφικὸν βάθος τοῦ περιεχομένου των. Ὁριμον καὶ οὐχὶ κοινὸν πνεῦμα εἶχεν ἀναλλάβει διὰ τῶν ἁρθρῶν ἐκείνων νὰ διαφωτίσῃ κοινωνικὰ καὶ πολιτικὰ ζητήματα καὶ νὰ σκιαγραφήσῃ τὸ μέλλον διὰ τρόπου παραδόξου καὶ τόσῳ ἀντικειμένου πρὸς τὰς γενικὰς ιδέας καὶ συνήθεις δοξασίας, ὥστε οἱ πλεῖστοι τῶν ἀναγνωστῶν ἠναγκάσθησαν νὰ ἐκπλαγῶσι καὶ ἀγανακτήσωσι διὰ ταῦτα. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἐθαύμασα, πῶς, ὄργανον, ἐξ υπηρετοῦν τὰ στιγμικὰ συμφέροντα τῆς ἡμέρας, συγκατετέθη νὰ δεχθῇ τοιαῦτα ἄρθρα εἰς τὰς στήλας του. . . . Τῷ ὄντι ἡ ἐξσκοιλούθησις τῶν ἁρθρῶν διέκοπή αἰφνιδίως. Καὶ εἶχον γείνει μὲν προσπάθεια ὅπως ταῦτα ποῦ καὶ πού εἰς ἄλλας ἐφημερίδας ἐξσκοιλουθήσωσιν, ἐπαυσαν ὅμως ἐντὸς ὀλίγου ἐντελῶς. Ἐμαθον, ὅτι οὗτος ἦτο ὁ συντάκτης τῶν ἁρθρῶν ἐκείνων, ἐπεκυρώθη δὲ καὶ παρ' αὐτοῦ τοῦ ιδίου ἡ ιδέα μου, ὅτι αἱ ἐφημερίδες διέκοψαν τὴν δημοσίευσιν αὐτῶν μὴ θέλουσι ἐπὶ πλέον νὰ ἐκτίθωνται. « Ἀλλως τε εἶμαι ὑπερευχαριστημένος », προσέθηκεν, « ὅτι μὲ ἀπήλλαξαν τοῦ κόπου νὰ γράφω. Θὰ συμφωνῇτε βεβαίως μετ' ἐμοῦ, ὅτι εἶναι μεγάλη τυραννία τὸ νὰ καταστρώγῃ τις καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου τὰς ιδέας του. Ἐκτὸς τούτου, διατί νὰ λέγῃ τις εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ ἀκούσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἣν μόνον ἡ μεθεπομένη γενεὰ θὰ δυνηθῇ νὰ ἐννοήσῃ; » Ἐμαθον προσέτι, ὅτι ὁ σύντροφός μου εἶχε καθέξει πρὸ καιροῦ ὅχι ἀσήμαντον δημοσίαν θέσιν. Πρόσωπα ισχύοντα, λαβόντα γνώσιν τῆς πολυμαθείας καὶ ἰκανότητός του, προσεπάθησαν ἐν ὅλῃ τῇ ἐπιχειρηματικῇ νὰ χρησιμοποιοῦσιν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχεδίων των. Πλὴν ἐντὸς ὀλίγου ἀπεδείχθη, ὅτι ἡ παράδοξος αὕτη φύσις δὲν ἦτο πεπλασμένη ὅπως ὑποδουλώνηται, οἱ δὲ προϊστάμενοί του ἐχάρησαν πολὺ, ὅτι οὗτος, ἀφ' ἑαυτοῦ κατανοήσας τὴν θέσιν του, παρητήθη. Εἰς τὸν μέγαλον κόσμον δὲν ἦτο ἐπίσης ἄγνωστος. Ἐσύγχριζεν εἰς τοὺς ὑψηλοτέρους καὶ μέλῳ διακεκριμένους κύκλους. Οὗτοι περιεποιῶντο καὶ ἀναζητοῦν ἐπὶ μακρὸν τὸν ἀγαπητὸν παράξενον, ἐπειτα δὲ οὐδὲ καὶ παρητήρησαν τὴν ἀπουσίαν του, καθόσον μεταξὺ τούτων καὶ ἐκείνου οὐδέποτε ὑπῆρξε δυνατόν ν' ἀναπτυχθῶσιν οὐδ' ἐσωτερικοὶ οὐδ' ἐξωτερικοὶ δεσμοί. Τότε ἐφανερώθη ὅλος εἰς ἑαυτὸν καὶ οὕτως ἀπέκτησεν ἐκείνου, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἐνθέρμως ἐπόθει : ἐλευθερίαν δηλαδὴ καὶ εὐκλείαν πρὸς ἡσύχους μελέ-

της καὶ σκέψεις. Ταύτας ἠδύνατο λίαν εὐκόλως νὰ καλλιεργήσῃ, καθόσον μικρὸν εἰσόδημα τῷ ἐξησφάλιζε τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς ἐνεργείας του. Καὶ ἐξεπλήρου τὸν πόθον τοῦτον ἐξαίρετως! ! Κατὰ τὸ φαινόμενον ἄεργος, ἡσυχαιεῖτο ἀπὸ πρωῒας μέχρι βαθείας νυκτὸς μελετῶν τὰ γεγονότα καὶ σκεπτόμενος περὶ τῶν μελλόντων. Οὐδεὶς κλάδος τῆς ἐπιστήμης, τέχνης ἢ τοῦ δημοσίου βίου ἦτον αὐτῷ ξένος. Παντοῦ ἐζήτει καὶ εὑρίσκειν ὕλην δι' ἔργον, οὐτινος, ὡς μοὶ εἶχεν ἐκμυστηρευθῇ, αἱ μὲν προκταρκατικαὶ μέλεται εἶχον συγκεντρώσει ἀπὸ ἐτῶν ὅλην του τὴν ἐνέργειαν, ἡ δ' ἐπιτέλεισι θὰ ἦτο τὸ κύριον μέλημα τοῦ ὑπολοίπου βίου του. Ἐσχόπει νὰ συγγράψῃ ἱστορίαν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπὸ ἠθικὴν ἐποψιν. Ὁρμώμενος ὑπὸ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὴν ἀλήθειαν, πεπραιοισμένος δὲ καὶ διὰ βλέμματος εἰσδύοντος μέχρι τῶν ἀποκρυφωτέρων μυχίων τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ βαθύτερου πυρῆνος πάσης ὑπάρξεως, οὐδὲν ἐμίσει τόσον ὅσον τὸ ψεῦδος, τὸ ἐπιπόλαιον καὶ τὸ ἡμιτελές. Ἐκφραζόμενος περὶ προσώπων καὶ πρὸς γράτων, μετεχειρίζετο ἀκράτητον καὶ πικρὸν εἰλικρίνειαν, ἐκπλήττουσεν καὶ αὐτοὺς τοὺς συμμεριζομένους τὴν γνώμην, εἰλικρίνειαν, ἣν τότε μόνον ἠδύνατό τις ν' ἀνεχθῇ, ὅτε ἤκουε μεθ' ὀπόσου ἐνθουσιασμοῦ ὠμίλει περὶ παντὸς ἀληθῶς καλοῦ καὶ ὠραίου, καὶ ἐπέθετο, ὅτι οὗτος ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐπιφυλάξεως ὠμολόγει καὶ προσεπάθει νὰ δεσμεύῃ τὰ ἴδια ἐλαττώματα καὶ τὰς ἀδυναμίας του. Ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις ἀκακος ὡς παιδίον καὶ ἱκανὸς μόνον κατ' ἰδίαν νὰ μιλήσῃ ἢ νὰ καταδιώξῃ. Σπανίως ἠδύνατό τις νὰ εὕρῃ βαθυνώτερον κριτὴν καὶ ἡπιώτερον δικαστὴν τῆς ἀνθρωπίνης πλάνης.—Προφανεστάτα κατεδεικνύετο ἡ ιδιότης του αὕτη, ὅτε ὠμίλει περὶ τοῦ ὠραίου φύλου. Οὐδέποτε ἐγνώρισεν ἄνθρωπον τόσῳ βαθέως κατανοήσαντα τὴν γυναικίαν φύσιν! Ὅπως δ' ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτο εὐκρίστητος διὰ τὰ λεπτότερα θέλητρά καὶ τοὺς βαθμοὺς τῆς ὠραιότητος, οὕτω δὲν διέφευγον αὐτὸν καὶ αἱ μᾶλλον ἀπόκρυφοι ιδιοτροπίαί τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδίας. Ἄν δ' ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καταφρονητικῶς ἐν γένει περὶ τῶν γυναικῶν ἐξεφράζετο, ἀμέσως προσεπάθει πᾶν ὅ,τι εὑρίσκει παρὰ τῷ γυναικίῳ φύλῳ ψεκτὸν νὰ δικαιολογήσῃ διὰ τῆς θέσεως, εἰς ἣν τοῦτο ἔκτοτε παρὰ τῆς κοινωνίας ἐτάχθη. Ὅτε δὲ πάλιν ὠμίλει περὶ τῶν προτερημάτων καὶ ἀρετῶν των, περὶ τῶν ιδιοτήτων καὶ τῆς ἱκανότητός των, ἐνόμιζέ τις ὅτι ὅλα αἱ γυναῖκες θὰ τὸν ἠγάπων. Τὸ περίεργον ἦτο, ὅτι, τοῦτο δέ, ἂν καὶ ὅχι εὐχαρίστως, ὠμολόγει ἀστενεύμενος, οὐδέποτε ὑπ' οὐδεμιᾶς ἠγαπήθη, ἂν καὶ ἄλλοτε πολλὸν μετὰ γυναικῶν ἀνεστράφη, «Διὰ νὰ τὰς γνωρίσῃ τις καλῶς», συνείθιζε νὰ λέγῃ, «δὲν πρέπει ν' ἀγαπηθῇ ὑπ' αὐτῶν, καθόσον τότε τείνει νὰ θεωρῇ τὴν εὐνοϊάν των ὡς τι εὐνόητον καὶ ἐπομένως νὰ μὴ ἐκτιμᾷ αὐτὴν ἀρκούντως. Πρέπει μᾶλλον νὰ ἔχῃ τις ὑποφέρει ἕνεκα αὐτῶν πικρῶς, ἐξ ἄλλου δὲ καὶ νὰ ἴδῃ ὅπεσον θησαυρὸν πίστεως

καὶ ἀγάπης πρὸς ἄλλους ἄνδρας, πολλάκις μάλιστα κατωτέρους ἡμῶν, αὐταὶ δωροῦσιν, ἵν' ἀναγνωρίσωμεν ὅποιον θεῖον δῶρον εἶναι τὸ νὰ κατέχη τις καθ' ὁλοκληρίαν καὶ ἀληθῶς τὴν καρδίαν γυναικός».

Μ' ὅλην τὴν ζωὴν καὶ εἰλικρινῇ ἀνταλλαγὴν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν αἰσθημάτων μας, δὲν κατάρθωσεν νὰ συνάψω μετὰ τοῦ Βάλβεργ—οὕτω θὰ ὀνομάζω τὸν παράδοξον αὐτὸν ἄνθρωπον—φιλίαν, ὑπὸ τὴν στενωτέραν σημασίαν τῆς λέξεως. Εἴχομεν ἀπολέσει ἤδη ἀμφοτέροι τὴν ἐλαστικότητα καὶ τὴν δύναμιν ἐκείνην τῆς νεότητος, ἥτις μόνη εἶναι ἱκανὴ νὰ καταστήσῃ δυνατούς, ἐφ' ὅρου ζωῆς, τοιοῦτους συνδέσμους. Ἡ συναναστροφή μας λοιπὸν περιωρίζετο εἰς διαφερούσας συζητήσεις κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ εἰς συντόμους ἢ μακροτέρας ἐπισκέψεις, ὥς ἀντιλλάσσομεν. Ἐνίοτε ἐκάμνομεν μικρὰς ἐκδρομὰς, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμά του ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς φύσεως ἀνεξωογονεῖτο, ἡ δὲ καρδία του ἠνοίγετο. Τότε διεφαίνετο ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ μεγαλειότητι ὁ λαμπρὸς ἐκεῖνος χαρακτήρ!

Μίαν τῶν ἡμερῶν διηυθύνθημεν μετὰ τὸ γεῦμα πρὸς τὸ Πράτερ. Ἦτο ὥραία καὶ θερμὴ Ὀκτωβριανὴ ἡμέρα. Εἰς τὴν ἀτελεύτητον κυρίαν δενδροστοιχίαν ἐκινεῖτο ἄπειρον πλῆθος λαοῦ. Αἱ λαμπραὶ τῆς δενδροστοιχίας καστάνεαι εἶχον ἤδη ἀρχίσει νὰ χάνωσι τὰ φύλλα των. Ἐπὶ τινὰ χεῖρὸν περιεπκτοῦμεν ἐν μέσῳ τοῦ πλῆθους θαυμάζοντας τὰς ὥραίαις καὶ ὑπερηφάνους κυρίαις, αἵτινες, εἴτε ἑφιπποὶ, εἴτε ἐφ' ἀμάξας, διέβαινον πρὸ ἡμῶν. Μετ' ὀλίγον ὅμως, στενοχωρηθέντες καὶ βαρυνθέντες τὴν τύρβην ταύτην, διηυθύνθημεν διὰ μέσου τῶν λειμῶνων πρὸς τὰ μᾶλλον ἔρημα μέρη τοῦ λαμπροῦ ἐκείνου ἄλσους. Εἶχον ἤδη τότε ἀρχίσει ν' ἀποκόπτωσιν ἐδῶ ἢ ἐκεῖ τινὰ τῶν ὥραίων ἐκείνων συμπλεγμάτων τῶν δένδρων, αἵτινα ὄχι τόσῳ εὐκόλως εὐρίσκει τις παρὰ τὰς μεγάλας πρωτεύουσας καὶ εἶχον δώσει οὕτως ὠθησιν πρὸς τὴν καταστροφὴν, ἥτις μετὰ ταῦτα, κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παγκοσμίου ἐκθέσεως, τόσῳ μεγάλῃ διαστάσει ἔλαβε! Πρὸ δύο κολοσσιαίων φηγῶν, αἵτινες μὲ τὰς φθινοπωρινῶς κεχρωματισμένας κορυφὰς των ἐκείντο ἐπὶ τῆς γῆς ἑστημεν.

«Κρῖμα τὰ ὥραϊα δένδρα!» εἶπον.

«Ἀληθινὴ ἀμαρτία», ἀπήντησε, «νὰ καταστρέφωσιν οὕτω ἀνθηρὰν ἔτι ζωὴν. Μοῦ φαίνεται ὥσάν νὰ ἔβλεπον ὅλην τὴν ὥραϊαν αὐτὴν δενδροστοιχίαν ἐκλιποῦσαν καὶ τὸ τελευταῖον ἔχον πρᾶσινον φύλλον ἐξαφανισθὲν, ἐπὶ τῆς μελαγχολικῆς δ' ἐκείνης ἐκτάσεως παρατεταγμέναις ἀπεράντους σειρὰς νηφαλίων οἰκιῶν, παρὰ τὰς ὁποίας διέρχεται καπνίζον καὶ παραγωγῶς συρίζον τρεῖναν σιδηροδρόμου! — Ἀλλά», προσέθηκε μετ' ὀλίγον, «τοῦτο καλῶς ἐξεταζόμενον εἶναι μόνον αἰσθηματικότης. Ὅλα ἐπιτελοῦνται κατὰ τὸν σκληρὸν καὶ σιδηροῦν νόμον τῆς ἀνάγκης. Τὸ Πράτερ θὰ δικτηρηθῇ ἀκόμη ἐπὶ τόσον μόνον, ὅσον εἶναι χρήσιμον. Τόπος πρὸς

περίπατον θὰ εἶρεθῃ καὶ ἀλλαχοῦ, ὁ δὲ λαὸς θὰ συνειδήσῃ καὶ αὐτὸς νὰ διασκεδάζῃ ἄλλοῦ, πίνων τὸν ζυθὸν του!»

Προεχωροῦμεν σιωπηλῶς. Περὶ ἡμᾶς ἐβασίλευεν ἄκρα σιγή, μόνον δ' οἱ πληροῦντες τὸ ἔδαφος θάμνοι συνεταράσσοντο ὑπὸ λεπτοῦ ψυχροῦ ἀνέμου. Τέλος εὐρέθημεν πρὸ ἐκτεταμένου τέλματος, ἐκ τῶν περικυκλούντων δὲ τὰς ὄχθας τοῦ καλάμων ταραχθέν ἐκ τοῦ κρότου τῶν βημάτων μας ὑδρόβιον πτηνὸν ἀπέπτη φεῦγον πρὸς τὸ σκότος. . . Ἐλάβομεν τὴν πρὸς τὰ ἴδια ἄγουσαν. Ὅτε ἐφθάσαμεν ἐπὶ τῆς Γεφύρας τοῦ Δουνάβεως, εἶδον προβάλλον ὑπὸ τὰς ἀψίδας μέλαν τι ἀντικείμενον ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ὑδάτων πρὸς τὰ πρόσω ὠθούμενον καὶ προσομοιάζον κατὰ τὸ φαινόμενον γυναικεῖα μορφῇ. Συγχρόνως, φαίνεται, εἶχον παρατηρήσει τοῦτο καὶ ἄλλοι, καθόσον πολλοὶ ἤρξαντο συρρέοντες πρὸς τὸ προπέτασμα τῆς γεφύρας. Ἠκούσθησαν ἀμέσως φωναὶ πρὸς ταχεῖαν σωτηρίαν παροτρύνουσαι, ἀπὸ πλησίον δὲ τινος σημείου τῆς ὄχθης ἐλύθη λέμβος, ἥς τὸ πλήρωμα διὰ μακρῶν κωπῶν καὶ ἀγκίστρων ἔσυρε τὴν πνιγεῖσαν πρὸς τὴν ὄχθην καὶ ἀπέθηκε παρὰ τὸ βάθρον πολυφώτου ρανοῦ ἀεριόφωτος. Πρὸς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον διηυθύνθη τότε τρέχον τὸ πλῆθος. Ἐγὼ καὶ ὁ συνοδός μου συμπαρασύρθημεν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μόλις ὅμως ὁ Βάλβεργ ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου τῆς γυναικὸς καὶ καταπνίγων ἀκουσίως διαφυγοῦσαν αὐτῷ κραυγὴν, ἔδραξε βιαίως τὸν βραχίονά μου καὶ ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ ἐκεῖθεν. Συνελθὼν ὅμως ἀμέσως, ἐπορεύθη πρὸς τὸν κατὰ τὸ παρεμπιπτόν τοῦτο διάστημα ἀφιχθέντα ἀτυνομικὸν κλητῆρα καὶ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ μικρόν. Ἐν τασούτῳ εἶχε ληφθῇ πρόνοια ὅπως μετακομισθῇ ἢ κατὰ τὸ φαινόμενον νεκρὰ ἐκείνη γυνὴ εἰς τὸ πλησιέστερον σωστικὸν κατάστημα. Ἠκολουθήσαμεν τὸ πλῆθος καὶ εἰσήλθομεν παρὰ τῷ χειρουργῷ, ἐνῷ οἱ λοιποὶ διετάχθησαν ν' ἀπομακρυνθῶσι τοῦ καταστήματος. Καθ' ὃν δὲ καιρὸν ὁ χειρουργὸς μετὰ τῶν βοηθῶν του εἰς τὸ πλησίον δωμάτιον προτεπάθει ν' ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν δύστηνον γυναῖκα, ὁ Βάλβεργ ἀπηυδηκῶς ἐρρίφθη ἐπὶ προστυχόντος καθίσματος καὶ ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπὶ φύλλου χάρτου, ὅπερ ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ σημειωματαρίου του. Ὁ ἰατρὸς ἐπανῆλθε μετ' ὀλίγον καὶ ὑψὼν τοὺς ὤμους μᾶς ἀνεκοίνωσεν, ὅτι πᾶσαί του αἱ προσπάθειαι ἀπέβησαν μάταιαι, καθόσον ἡ γυνὴ εἶχεν ἤδη ἀποθάνει. Ὁ Βάλβεργ ἠγέρθη καὶ ἀκολουθούμενος παρ' ἐμοῦ, διηυθύνθη ἔτι ἄπαξ πρὸς τὸ πτώμα, ὅπερ ἀποτεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἐν τῷ δωματίῳ εὐρισκομένου ἀνκχλίντρου, ἐφωτίζετο ἰσχυρῶς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου λαμπτήρος. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ λεπτοφυὴς μορφὴ, ὑπερῶς μὲν τὴν πρώτην νεότητα, ἀλλὰ καὶ νεκρὰ ἔτι διεχέετο ὑπὸ τῆς γλυκύτητος ἐκείνης, ἥτις οὐδέποτε γηράσκει. Τὰ ἔνθα τοῦ διαβρόχου αὐτῶν ἐπὶ τοῦ σώματος ἐπικεκολλημένα φορέματα ἐφαίνοντο ἀρκετὰ τετριμμένα καὶ αὐτὰ δὲ τὰ χειρόκτια καὶ τὰ ὑποδήματα εἰδείκνυον εὐ-

διάκριτον φθοράν. Ὁ ἰατρός εἶχε λύσει τὸν ὑπὸ τὴν σιαγὸνα τῆς νεκρᾶς διὰ ταινιῶν προσδεδεμένον πῖλον, οὕτω δ' ἀνελύθη ἡ ὑγρὰ καστανόχρους κόμη τις διασκορπισθεῖσα ἐπὶ τῶν ὤμων. Τὰ κυκλᾶ χεῖλη ἦσαν ἠνεωγμέναι καὶ οἱ μεγάλοι μαῦροι ὀφθαλμοὶ διεκρίνοντο διὰ τῶν βλεφάρων ἀναλαβόντες ἤδη τὸ ὕελωδες ἐκεῖνο τῶν ἀψύχων ὀφθαλμῶν. Ἡ θεὰ ἦτο ἀνυποφόρως σπικρακτική. «Ἡ ἀθλία!» εἶπεν ἡσύχως ὁ Βάλβεργ ἀποστρέφων τὸ πρόσωπόν του, «ὑποῖον τέλος ἐπέπρωτο νὰ λάβῃ!» Μετὰ τοῦτο ἐνεχείρισεν εἰς τὸν κλητῆρα τὸ φύλλον χάρτου, ἐφ' οὗ εἶχε προηγουμένως γράψει, καὶ ἐξήλθομεν εἰς τὴν ὁδὸν σιωπηρῶς βαδίζοντες. Ὁ Βάλβεργ ἐφαίνετο διαλογιζόμενός τι. Τέλος νεύσας πρὸς διερχόμενον ἀμαξηλάτην μέ παρεκάλει νὰ τὸν συνοδεύσω. Ἡ ἄμαξα μᾶς ὠδήγησε πρὸς τι τῶν πλησιεστέρων καὶ πολυκνηρωποτέρων προαστείων, σταματήσασα πρὸ λαμπροῦ καὶ μεγαλοπρεπῶς φωτιζομένου ἐμπορικοῦ καταστήματος. Εἰς τοῦτο εἰσῆλθεν ὁ Βάλβεργ, ἐπανελθὼν δὲ μετὰ παρέλευσιν ἀρκετῆς ὥρας καὶ ἀνακοινώσας εἰς τὸν ἀμαξηλάτην τὴν διεύθυνσιν τῆς κατοικίας του. «Ἐχουν ὅλα ἀκριβῶς ὡς ὑπέθετον», εἶπεν, ἐνῶ εἰσῆρχετο εἰς τὴν ἄμαξαν, μᾶλλον καθ' ἑαυτὸν ἢ πρὸς ἐμέ ὁμιλῶν. Καθ' ὅλον τὸν δρόμον οὐδὲ λέξιν προσέφερεν, ὅτε δὲ ἡ ἄμαξα ἔστη ὁ Βάλβεργ ἐκινήθη σπασμωδικῶς ὡς ἐκ κακοῦ ὀνείρου ἐξυπνήσας—«Ἐλθετε μαζύ μου», εἶπε, «δὲν θέλω νὰ ἦμαι μόνος». Εἰσῆλθομεν εἰς τὸ ἀπλοῦν του δωμάτιον. Ἦναψε φῶς καὶ τὸν δι' οἶνοπνεύματος λύχνον τῆς μηχανῆς τοῦ τείου, ἐξακολουθῶν δὲ νὰ σιωπᾷ μοῦ προσέφερε κιβώτιον πλήρες σιγάρων. Μετὰ ταῦτα ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου. Ἐφαίνετο εἰς βαθεῖς συλλογισμοὺς παρδοθεῖς καὶ ὥσει προτιθέμενος νὰ διηγηθῇ τι. Ἐγὼ ἐσιώπων, μὴ θέλων δὲ νὰ τὸν προκαλέσω, ἔλαβον ἐν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης κειμένων πολλῶν βιβλίων. Ἀκρα σιγῇ ἐπεκράτει ἐν τῷ δωματίῳ· μόνον τὸ ἐν τῇ μηχανῇ ὕδωρ ἔρξατο ἑλαφρῶς κοχλάζον. Τέλος στρεφόμενος πρὸς με ὁ Βάλβεργ: «Θὰ περιμένετε βεβαίως νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τῆς δυστυχοῦς γυναικός, ἥτις σήμερον ἐζήτησε καὶ εὔρε τὸν θάνατον εἰς τὰ κύματα τοῦ Δουνάβεως;» Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησίν μου: «Εἶναι λυπηρὰ, ἴσως δὲ καὶ εἰδεχθῆς ἱστορία. Τοῦτο ἀπόκειται εἰς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐκκπτὸς θὰ τὴν κρίνῃ. Γνωρίζετε καλῶς πῶς ἐγὼ σκέπτομαι ἐν γένει ἀκριβῶς ὅπως καὶ ὑμεῖς, ἐκ τούτου δὲ συμπεραίνω, ὅτι μεθ' ὅλα ὅσα ἀμέσως θὰ σᾶς διηγηθῶ δὲν θὰ δυνηθῆτε ν' ἀρνηθῆτε εἰς τὸ δυστυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα ἐγκάρδιον καὶ εἰλικρινὲς δάκρυ». Ταῦτα λέγων ἐπλήρωσε τείου τὰ κύπελλα, προσφέρων μοι δὲ φιλοφρόνως ἐπανεκάθισεν.

«Ἡξεύρετε», εἶπε, «πόσον μονοτόνως καὶ ἀποκεχωρισμένος τοῦ κόσμου ζῶ. Ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἠρνήθην τὴν χαρὰν καὶ τὰς διασκεδάσεις ἐκείνας,

αἵτινες εἰς ἄνδρας τῆς ἡλικίας μας καὶ φυσικαὶ καὶ προσμεμετρημέναι εἶνε. Λέγω ἀπὸ σκοποῦ ὅτι καὶ ἡρνήθην, διότι ἐκ φύσεως εἶμαι ὑπὲρ αὐτῶν καὶ κλίνω πρὸς κατὰχρησιν μᾶλλον ἢ πρὸς περιορισμόν. Ἡ πνευματικὴ ὁμῶς ἐνασχόλησις ὑπερτερεῖ τοσοῦτον ἐν ἐμοί, ὥστε ὅχι μόνον ἐθεώρησα τὴν κλίσιν μου ταύτην ὡς ἐνοχλητικὴν, ἀλλὰ καὶ ὥς τι ἐχθρικῶς πρὸς με διακείμενον καὶ κατατρέχον με, δι' ὃ καὶ προσεπάθησα διὰ παντὸς μέσου νὰ τὴν κατευνάσω καὶ νὰ τὴν κατανηκῶ. Ἐνεκ τούτου δύναμαι νὰ ὀνομάσω ἑμαυτὸν ἀληθῆ ἀσκητὴν καὶ πολὺ ἀληθέστερον ἐκείνων, οἵτινες ἐπιδεικνύουσιν εἰς τὸν κόσμον τὰ σύμβολα μόνον τῆς τοικύτης ἀρνήσεως, ἀπὸ χειροῦ ὁμῶς εἰς χειρὸν τὸ δεσμευθὲν τοῦτο στοιχεῖον ἐκρήγνυται ἐν ἐμοί αἰφνιδίως καὶ μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἰσχύος, τότε δέ, ἐπειδὴ ἔχω ἄλλως τε καὶ κλίσιν πρὸς τὰς ἀντιθέσεις, ἀκρατήτως ὠθοῦμαι ἀπὸ τῆς ἡσύχου μοναξίας μου εἰς τὸν ἀνοικτὸν ῥοῦν, πολλάκις μάστιγα καὶ εἰς αὐτὸν τὸν βόρβορον τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ὅπως ἐντὸς ὀλίγου ἀνενήψω καὶ αἰσχυρόμενος καὶ οἰκτείρων αὐτὸς ἑαυτὸν ἀφιερωθῶ καὶ πάλιν εἰς τὸν καθαρὸν αἰθέρα τῶν μελετῶν μου. Τοῦτ' αὐτὸ μοὶ συνέβη ἄλλοτε κατὰ τὰς ἀπόκρεως. Εἶχον βαρυνθῆ συνάμα καὶ ὀργισθῆ λίαν, ἀναγινώσκων ἀνόητον σύγγραμμα μεγάλην τότε ἐντύπωσιν ποιῆσαν. Ἡ διάνοιά μου εἶχε χαλαρωθῆ, ἡσθάνομην δὲ τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συναναστράφῃ μετ' ἀνθρώπων οὐδὲν τὸ ὑψηλὸν νὰ κατανοήσωσι καὶ αἰσθανθῶσι δυναμένων, μετ' ἀνθρώπων, οἵτινες χωρὶς καὶ νὰ σκέπτονται, περιωρίζοντο εἰς τὰ τοῦ καθημερινοῦ βίου. . . . Τότε εἶχον ἤδη ἀρχίσει ν' ἀκμάζωσιν ἐν τῇ πόλει μας οἱ χοροὶ τῶν προσωπιδιοφόρων, ἔχω δ' ἀκούσει πολλὰ διηγούμενα περὶ τῆς ἀκράτου εὐθυμίας, ἥτις κατ' αὐτοὺς ἐβασίλευεν. Ἰδίᾳ ἐφημίζοντο, ὡς ὑπερτεροῦντες πάντας, οἱ χοροὶ μεγάλου καταστήματος, ἐκτὸς τῆς πόλεως κειμένου. Ἐκεῖ ἤθελον νὰ ὑπάγω, ἤθελον ν' ἀναμιχθῶ μετὰ τοῦ διασκεδάζοντος πλήθους, ὅπως, ἂν κατάρθουν, διασκεδάσω καὶ ἐγώ. Νύκτα λοιπὸν τινὰ τοῦ Φεβρουαρίου ἐπορεύθην πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μόλις ὁμῶς περιῆλθον δις ἢ τρίς τὰς περωτισμένας αἰθούσας, εἶδον τὰς ἐλπίδας μου ἐντελῶς διαψευσθείσας. Ἀδέσμευτον, ἀκράτητον χαρὰν περιέμενον, ἀντ' αὐτῆς δ' εὖρον ὀχληρὰν μονοτονίαν καὶ βκυνασότητα. Οὐδ' αὐτοὶ οἱ στρόβιλοι τοῦ Στράους ἐδύναντο νὰ ζωηροποιήσωσι τοὺς χορευτάς, ὧν αἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ἀδέξιοι καὶ χονδροειδεῖς κινήσεις οἶκτον μόνον καὶ γέλωτα ν' ἀποσπάσωσιν ἐδύναντο. Ἐτρεχημένα παντὸς θελγήτρου γύναια, πεπληλωμένα θεατρικὰ ἐνδύματα φέροντα, ἐβίαζον ἑαυτὰ μετὰ κόπου πρὸς ψυχρὰς ἀστείότητας, ἂν δέ που εὐγενέστερον ἦθος ἢ ἐπιμελημένος μεταμφιεσμός ἐν τῇ τύρβῃ ἐκείνῃ ἀνεφαίνοντο, ἀνῆκον εἰς γυναῖκας, αἵτινες, ὑπ' ἀνδρῶν συναδευόμεναι, εἶχον ἔλθει μᾶλλον πρὸς θεῶν παρὰ διὰ νὰ συμμετάσχωσι τοῦ χοροῦ. Ἐπειδὴ δὲ πρὸς τοῖς ἄλλοις ἐπεκράτει καὶ τρομερὸς καύσων, διηυθύνθην πρὸς τὰς παρακειμένας αἰθούσας,

αἵτινες ἐχρησίμευον τὸ μὲν ὡς ἐστιατόριον, τὸ δὲ ὡς πρόχειρα θέατρα διὰ μικρὰς δραματικὰς παραστάσεις ἢ τοιούτου εἶδους διασκεδάσεις. Ἐν μιᾷ τούτων ἐπεδείκνυε τὴν τέχνην τῆς πρὸ ὀλιγαρίθμου μὲν ἀλλὰ μὴ μετηρησμένου καὶ μᾶλλον εὐγενοῦς κοινοῦ, τριᾶς κυριῶν. Ἐκάθησα παρὰ τράπεζαν πρὸ τοῦ χαμηλοῦ βήθρου, διέταξα ἀναφυκτικόν τι ποτὸν καὶ ἀφιέρωθην, χωρὶς νὰ προσέχω εἰς τοὺς ἐκπεμπομένους φθόγγους, εἰς διαφόρους διαλογισμούς. Ὀλίγον ὅμως κατ' ὀλίγον, καὶ ὅλως παρὰ τὴν θέλησίν μου, ἠσθάνθην ἐμαυτὸν δεσμευόμενον, καθ' ὅσον τὰ ἐκτελούμενα μουσικὰ τεμάχια ἦσαν εὐγενοῦς φύσεως, ἐξετελοῦντο δὲ μετὰ τοσαύτης ἐκφράσεως καὶ ἀκριβείας, ὥστε συχνὰ ἐξεδηλοῦτο ζωνηρῶς ἡ γενικὴ ἐπιδοκιμασία. Καὶ αἱ ἐκτελοῦσαι δ' αὐτὰ ἦσαν ἄξιαι νὰ ἐλκύσωσι τὰ βλέμματα πάντων. Ἐφόρουν ὅλα λευκὰ ἐνδύματα μὲ ζωστήρας καὶ περιτραχήλια ἐκ μέλανος ταφρεῖα· ἡ ἐνδυμασία δ' αὕτη ἐν τῇ ἀπλότητί της, ἐξῆρεν εὐαρέστως τὰς νεαρὰς τῶν μορφάς. Ἄν καὶ δὲν ὁμοιάζον πρὸς ἀλλήλας, δὲν ἠδύναντό τις ἢ νὰ παραδεχθῇ, ὅτι εἶχεν ἐνώπιόν του τρεῖς ἀδελφάς. Ἡ νεωτέρα, ἡ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου καθημένη, ἦν ἔτι σχεδὸν παιδίον. Ἡ δύναμις ὅμως καὶ ἡ ἀσφάλεια, μεθ' ἧς, παρὰ τὴν σπασμωδικὴν ἀνησυχίαν τοῦ ἀδυνάτου καὶ ἔτι ἀτελῶς ἀνεπτυγμένου σώματός της, ἐκυμβάλλει, τὸ προκλητικὸν ὕψος, δι' οὗ ἔστρεφε πρὸς τὸ κοινὸν τὸ διὰ ξανθῶν βοστρύχων στεφανούμενον μᾶλλον θελκτικὸν ἢ ὠραῖον πρόσωπόν της, εἶδεν αὐτῇ τὸν χαρακτῆρα προῶρου ὠριμότητος, ἡτις εἴλκυε συγχρόνως καὶ ἀπώθει. Ἡ μεσαία, ἡ τὴν βάρβιτον πλήττουσα, ἐφαίνετο ὅλως ἀντιθέτου χαρακτῆρος. Ἐν πλήρει ἀκμῇ τῆς νεότητος, μὲ ῥοδινὰς παρειάς, τὴν ὠραίαν μέλαιναν κόμην ἐλαφρῶς ὑπὲρ τὸ μέτωπον διηυθετημένην, ἐκάθητο ἀφελῶς, στρέφουσα πᾶσαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς πρὸς τὸ δυσχερίστον ὄργανόν της. Λαμπρὸν τέλος τφόντι θέαμα παρίστα ἡ μεγαλειτέρα τῶν ἀδελφῶν, ἡτις κρατοῦσα βιολίον ἴστατο ἐπὶ τοῦ βήθρου πρὸ τῶν ἄλλων. Ἦτο περίπου εἰκοσιπεντκέτις, ἐπὶ τοῦ προσώπου της δ' ἐπέπνεεν ἤδη τὸ μελαγχολικὸν ἐκαῖνο θέληητρον τῆς πρηνείας, ὅπερ καθιστᾷ μερικὰς γυναικας ἐλκυστικὰς. Ἐπακουμβῶσα τὴν λεπτοφυᾶ παρειάν ἐπὶ τοῦ βαθυχρόου βιολίου της, τὴν ἐλαφρῶς στίλβουσιν κόμην ἀτημελῶς βεβοστρυχισμένην καὶ παρακολουθοῦσα μὲ τὸ χαρὶν σῶμα τὰς κινήσεις τοῦ πλήκτρου, ὁμοιάζε πρὸς μυθικόν τι ὄν. Δὲν μὲ διέφυγεν, ὅτι κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐκφραστικῶν μερῶν, λεπτῶν εἴτε παθητικῶν, διηόθουνε τὰ κατὰ τι ἐσκιασμένῃ ὁρματὰ της πρὸς νεανίαν πλησίον μου καθημένον, ὃν τινὰ προτοῦ εἶχον ἐντελῶς παρίδει. Οὗτος, λεπτοφυὴς καὶ ὑψηλός, ἐπιμελῶς ἀλλ' ἀνευ ἐπιτηδεύσεως ἐνδεδυμένος, ἐκάθητο ἀτημελῶς ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἐφαίνετο ὅλως παραβλέπων τὴν προτίμησιν τὴν παρὰ τῆς βιολιστρίας αὐτῷ παρεχομένην. Τὰ βλέμματά του ἐπλυνῶντο μᾶλλον, ἐνῶ βραδείως ἔπινε ποτῆριον πούντης, ἐπὶ τοῦ κυμβάλλιζοντος παιδίου, ὅπερ ἀπὸ καιροῦ

εἰς καιρὸν τῷ προσεμειδίᾳ λάθρα. Τὸ πρόσωπόν του ἐδείκνυε θρασεῖαν ξενικὴν κατατομήν, τὸ δὲ ὑψηλὸν καὶ εὐθύ του μέτωπον ἐκοσμεῖτο διὰ βαθυχρόων τριχῶν ἐπιμήκης οὐλὴ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς, ἐκόσμει μᾶλλον ἢ παρεμόρφου αὐτόν. Ἰδύνατό τις νὰ τὸν ὀνομάσῃ ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως σημασίαν ὥρχιον. Ἐπὶ τῶν χαρακτῆρων του δὲν ἐπεκράτει μὲν τὸ ἰδεώδες, τὸ πᾶν ὅμως προέδιδε ζωὴν καὶ ἔκφρασιν, οἱ δὲ ἑλαφρῶς καστανοὶ ὀφθαλμοὶ του εἶχον ὑπερήφανόν τι ἄμικ καὶ ἐλκυστικόν, ὥς οἱ τῆς ἐλάφου. Ἐν τοσούτῳ ἡ βιολίστρια ἤρξατο ἐκτελοῦσα μόνη μουσικὸν τεμάχιον, συνοδευόμενον εἰς τινα μόνον μέρη παρὰ τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἐπαιζε δὲ μετὰ τοσαύτης γλυκύτητος καὶ λεπτότητος, μετὰ τοσούτου ἐνθουσιασμοῦ καὶ θερμῆς, ὥστε ἅμα ἐτελείωσεν, ἠκούσθησαν ἀκράτητα καὶ παρατεταμένα χειροκροτήματα. Προσέκλινεν ἑλαφρῶς εὐχαριστοῦσα, ἐνῷ δ' οἱ μουσικοὶ φθόγγοι ἐφαίνοντο ἔτι ἐπανεργοῦντες ἐπ' αὐτῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσφηνοῦντο ἐπὶ τοῦ νεανίου, ὅστις, ὥσεί ἀπὸ βαθέος ὕπνου ἐξυπνήσας, δι' ἑλαφρᾶς κινήσεως τῆς κεφαλῆς ἐξεδήλωσε καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιδοκιμασίαν του. Εἶχεν ἔλθει τότε, φαίνεται, ἡ ὥρα μκροτέρου τινὸς διαλείμματος, καθόσον αἱ κυρίαι κατέλιπον τὰς θέσεις των ἀποσυρθεῖσαι εἰς τὸ βάθος τοῦ βάθρου. Ὁ γείτων μου ἠγέρθη ἐπίσης καὶ διηυθύνθη μειδιῶν πρὸς αὐτάς. Ἡ βιολίστρια ἔδραμε μετ' ἐκφραστικοῦ μειδιάματος πρὸς προὑπάντησίν του, οὗτος ὅμως οὐδαμῶς προσέζεε, παραβλέπων δὲ μάλιστα αὐτήν, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸ παιδίον, ὅπερ, κινοῦν τὴν κεφαλὴν πρὸς διευθέτησιν τῶν βροστῶν του, ἐπήδησε κατευθυνόμενον πρὸς αὐτόν. Ἐβλεπον ὅλα ταῦτα καὶ ἠσθάνομην τὴν καρδίαν μου πιεζομένην ὑπὸ παραδόξου πόνου. Ἐχω τὸ δυσάρεστον προτέρημα, καὶ τοῦτο χωρὶς οὐδαμῶς νὰ τὸ θέλω, ἐξ ἀφανῶν σημείων, ἐξ ἐνὸς βλέμματος, μιᾶς λέξεως πολλάκις, ν' ἀνακαλύπτω σειρὰν ὅλην γεγονότων, ἅτινα ταξινομῶ κατὰ τὰς ἰδίας μου ιδέας. Οὕτως, ἐξ ὧν εἶδον, ἐπείσθην, ὅτι τὰ τέσσαρα ταῦτα πρόσωπα διέκειντο πρὸς ἄλληλα εἰς παραδόξους σχέσεις, σχέσεις, αἵτινες μοὶ ἀπῆρσκαν. Ἐχασα πᾶσαν ὕρεξιν νὰ παραμείνω ἐπὶ πλέον καὶ ἀπεμακρύνθην καθ' ὃν καιρὸν ἢ τὴν βάρβιτον πλήττουσα ἐξέλεγε νωχελῶς τὰ διὰ τὸ ἐκτελεσθησόμενον τεμάχιον ἀναγκαιοῦντα μουσικὰ τετράδια. Ἐπορεύθην εἰς τὰ ἴδια, κατακλιθεὶς δὲ ἠδυνάτου νὰ κοιμηθῶ. Τέλος κατελήφθην ὑπὸ τοῦ ὕπνου ὀνειρευόμενος διαρκῶς τὰς τρεῖς λευχείμονας μορφὰς καὶ τὸν τὴν οὐλὴν ἐπὶ τῆς παρειᾶς φέροντα νεανίαν. Τὰ ἐκ τῶν ἐντυπώσεων τούτων αἰσθήματα διήρκεσαν ἔτι τὰς μεθεπομένους ἡμέρας, ὅπως μετὰ ταῦτα . . . λησμονηθῇ τὸ πᾶν.

Εἶχεν ἔλθει τὸ ἔαρ. Ὡραίαν τινα τοῦ Ἀπριλίου πρωΐαν ἐπισκέφθην ἀπομακρυσμένον ἐργαστήριον φίλου ζωγράφου, παρ' ᾧ διέμεινα ὥρας τινάς. Μὴ θέλων νὰ ἐπιστρέψω πεζῇ εἰς τὴν πόλιν, ἕνεκα τοῦ μήκους τοῦ δρόμου, ἐπέβην λεωφορείου καὶ—εὗρέθην ἀπέναντι τῆς βιολίστριας. Τὴν

ἀνεγνώρισκ πάραυτα, ὅν καί τὸ φῶς τῆς ἡμέρας καὶ τὸ διάφορον τῆς ἐνδυμασίας πολὺ συνέτέλει πρὸς ἐλάττωσιν τοῦ θελγήτρου τῆς πρώτης ἐκείνης νυκτός. Ἄν καὶ τὸ ἀναιμικὸν χρῶμα τοῦ προσώπου της ὡς καὶ ἐλαφραί τινες ρυτίδες παρὰ τὸ ὠχρὸν στόμα προφανῶς διακρίνοντο, μολαταῦτα ὅμως ἐφαίνετο πάντοτε ὥρεια καὶ θελκτική. Τὸ ἐκ λεπτοῦ λευκοῦ ὑφάσματος ἐκρινὸν πιλίδιον, ὅπερ ἔφερε καὶ ὅπερ λευκόν, ὡς μόλις πεσοῦσα χιών, οὐδόλως συνεφώνει πρὸς τὴν λοιπὴν, ἔτι χειμερινὴν ἐνδυμασίαν, τῇ ἡρμοζε θαυμασίως. Ἐκάθητο ἔχουσα τὰς λεπτὰς της χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ μικροῦ δέματος, ἀποτειμμένου ἐπὶ τῶν γονάτων της. Κᾶποτε ἐφαίνετο ἀνησυχοῦσα, βλέπουσα δὲ συνεχῶς διὰ τῶν θυρίδων τοῦ λεωφορείου κατεδείκνυσεν ἀνυπομονησίαν ἐπὶ τῷ ἀτελευτήτῳ τοῦ δρόμου. Ὅτε τέλος ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πόλιν, διέταξε νὰ σταθῇ τὸ λεωφορεῖον καὶ ἐπήδησεν ἐξ αὐτοῦ. Ἐπραῖα ἀσυνειδήτως τὸ αὐτό, δὲν ἐδυνήθην ὅμως καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω, καθόσον ἔτρεχε τόσον, ὥστε, ἵνα μὴ ἐννοήσῃ τὴν πρόθεσίν μου, ἤναγκάσθην νὰ ἀρκεσθῶ εἰς τὸ νὰ τὴν παρακολουθήσω διὰ τῶν βλεμμάτων μόνον. Ἐκμυρτε νῦν πρὸς τὴν ὁδόν, ἐν ᾗ εὕρισκετο τὸ δημόσιον ἐνεχυροδανειστήριον. Ἐδιπλασίωσα τότε τὰ βήματά μου, ἐδυνήθην δ' ἔτι νὰ τὴν ἴδω εἰσερχομένην εἰς τὸ κτίριον τοῦτο. Βαθὺς πόνος διέπερασε τότε τὴν καρδίαν μου. Καὶ αὕτῃ λοιπὸν εἶχε νὰ παλαίσῃ πρὸς τὰς χυδαίας βιωτικὰς ἀνάγκας! Καὶ αὕτῃ, ἣν ἐθεώρουν ὡς ἐν τῇ τέχνῃ καὶ διὰ τῆς τέχνης μόνον ζῶσαν, εἶχε περιοιῆθαι εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ἐνεχυρίσῃ, τίς οἶδεν, ὅποσον πολύτιμον ἐνθύμημα, ὅποσον ἀγαπητὸν καὶ προσφιλὲς κόσμημα, ἵνα μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης! Εἰς τοιούτους λυπηροὺς διαλογισμοὺς ἐμβαθύνων, ἐφθασα πρὸ τοῦ κατκστήματος, ἐν ᾧ αὕτη, σπασμωδικῶς κρατοῦσα τὸ δέμα καὶ μετὰ τῶν σημείων βαθυτάτου ἀπελπισμοῦ ἐπὶ τῶν χαρακτηριστῶν της ἐνεφανίσθη πρὸ τῆς πύλης. Προφανῶς ἦλθεν ἄργα καὶ τῇ εἶπον νὰ ἐπανέλθῃ τὴν ἐπαύριον. Ἰστατο ἀκίνητος καὶ βλακωδῶς θεωροῦσα τὰς ἀπέναντι κειμένας οἰκίας. Πρὸ αὐτῆς διήρχοντο εὐχαριστημένοι καὶ εὐτυχεῖς διαβάται, μικρὸν δὲ κοράσιον προσέφερεν αὐτῇ πρὸς ἀγορὰν ἴα, καὶ ὅμως ἐκείνη οὐδὲν ἑβλέπεν, οὐδὲν ἤκουε! Τέλος ἀνεχώρησε καὶ περιπλανᾶτο, ὡς μοὶ ἐφάνη, ἄνευ διακρίσεως ἢ ὀρισμένου σκοποῦ εἰς τὰς πλησίον ὁδοὺς. Μὴ δυνάμενος νὰ παρίσταμαι ἐπὶ πλέον μάρτυς τῆς λυπηρᾶς ταύτης καταστάσεως, ἐπλησίωσα καὶ εὐγενῶς ἀφαιρέσας τὸν πῖλον: «Μὲ συγχωρεῖτε, Κυρία μου», εἶπον. Μὲ παρετήρησε διὰ βλέμματος οὐδὲν ἐμφαίνοντος καὶ ἐπιτάχυνε τὰ βήματά της.

Συνεβάδισα. «Μὴ κοπιᾶζετε, Κύριέ μου», εἶπε τέλος, «δὲν ἐπιθυμῶ συνοδίαν... Σὰς παρακαλῶ πολὺ...»

«Μὴ μὲ ἐκλαμβάνετε ὡς φορτικὸν ἢ αὐθάδη», ἀπήντησα σταθερῶς, «ἔχω νὰ σὰς μεταδώσω σπουδαίαν εἴδησιν».

Ἐκινήθη τότε σπασμωδικῶς, «Σπουδαίαν εἴδησιν», ἐπανελάβε μ' ἐκλεί-

πουσεν φωνήν, καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ πλησίον τοίχου ὅπως μὴ καταπέσῃ.

Ταραχθεὶς λίαν ἐπὶ τούτῳ σφόδρα, «Μὴ φοβεῖσθε», ἐξηκολούθησα, «πρόκειται περὶ εἰδήσεως εὐχαρίστου... λίαν εὐχαρίστου».

Ἀνέπνευσεν.

«Ὅποια τις δύναται νὰ εἶναι αὕτη;» ἠρώτησε δυσπίστως.

«Ἀκολουθήσατέ με εἰς ἐκείνην τὴν δίοδον, ἐκεῖ θυνάμεθα νὰ ὁμιλήσωμεν ἀνενόχλητοι».

Καίτοι διστάζουσα καὶ δυσπιστοῦσα, μὲ ἠκολούθησε.

«Κυρία μου», εἶπον, «εὐρίσκεσθε ταύτην τὴν στιγμήν εἰς μεγίστην στενοχωρίαν».

«Πόθεν τὸ ἠξεύρετε; μὲ διέκοψεν ἐκπληκτος.

«Σὰς εἶδον. πρὸ ὀλίγου πλὴν τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε, ἀρκεῖ ὅτι τὸ ἠξεύρω».

Ἐβλεπε πρὸς τὸ ἔδαφος. Λοιπὸν ἔστι, εἶναι ἀληθές», εἶπε, φέρουσα τὴν τρέμουσαν χεῖρα πρὸς τὸ μέτωπον. «Εὐρίσκομαι εἰς τὴν ἐσχάτην ἀπειπισίαν. Πρέπει νὰ σώσω πρόσωπον προσφιλές καὶ τὰ μάλιστα ἐνδιαφέρον με. Ἀπὸ τῆς χθὲς προσπαθῶ παντὶ τρόπῳ νὰ συνάψω δάνειον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Τέλος μετὰ πολλὰς παρακλήσεις καὶ ἱκεσίας... μετὰ πολλοὺς ἐξευτελισμούς, κατώρθωσα νὰ λάβω παρὰ παλαιᾶς φίλης τοὺς ἀδάμκτας τούτους ἐπὶ τῇ ἱερᾷ ὑποσχέσει, ὅτι θέλω τοὺς ἐνεχυριάσαι μόνον εἰς τὸ δημόσιον κατάστημα, ἐπ' οὐδενὶ δὲ λόγῳ εἰς τι τῶν ἰδιωτικῶν ἐκείνων καταγωγίων, ἅτινα οὐδεμίαν ἀσφάλειαν παρέχουσι. Καὶ τώρα—»

«Ἦλθατε πολὺ ἄργά...»

«Μόλις ἤργησα πέντε λεπτά! Τὸ γραφεῖον θ' ἀνοίξῃ αὐριοῦν πάλιν... καὶ ἂν εἰς τὰς τρεῖς δὲν ἔχω εἰς χεῖρας τὰ χρήματά, ἐχάθῃ τὸ πᾶν».

«Ἡσυχάσατε. Ὅλα δύνανται νὰ διορθωθοῦν. Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς δανείσω τὸ ποσὸν ἂνευ ἐνεχύρου.»

«ὦ Κύριέ μου», εἶπε καὶ προφανῇ πάλιν διεξάγουσα μεταξὺ χαρᾶς καὶ αἰδοῦς, ἐξηκολούθησε: «Πῶς δύναμαι... πῶς... μοῦ ἐπιτρέπεται... παρ' ὅλως ἀγνώστου...»

«Ἴδου τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Ἄλλως τε, ἂν σὰς ἤμχι ἄγνωστος..., Σαῖς δὲν εἴσθε καθόλου πρὸς ἐμέ. Σὰς ἤκουσα παίζουσιν» Ἐνῶ δ' ἐκείνη ἐρυθριῶσα ἐθεώρει τὸ ἐπισκεπτήριόν μου, ἐξηκολούθησα ἐπιμόνως: «Μὴ συλλογίζεσθε, ἀπὸ πάσης καρδίας σὰς προσφέρω... Περὶ τίνος σκοποῦ πρόκειται;»

«ὦ!» ἀνέκραξεν ἀπηλπισμένη, «εἶναι μέγα, πολὺ μέγα ποσόν».

Ἐταράχθην τῶντι ἅμα ἀκούσας αὐτό, ἐπειδὴ ὅμως τότε κτεῖχον τὸ ποσὸν τοῦτο, ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ δὲν ἐδυνάμην νὰ ἀπισθοχωρήσω, «Ἐννοεῖτε», εἶπον, «ὅτι δὲν φέρω ἐπάνω μου τόσῳ σημαντικὸν ποσόν. Περιμένετε με

καὶ ἐντὸς δέκα τὸ πολὺ λεπτῶν τῆς ὥρας θὰ ἐπανεῖλθω πρὸ τῆς μητροπόλεως τοῦ ἁγίου Στεφάνου ὅπως σὰς ἐγχειρίσω τὸ ποθοῦμενον». Μετὰ ταχὺν χαιρετισμὸν ἔσπευσα εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅπως λάβω τὰ χρήματα.

Ὅτε ἔφθασα εἰς τὸν προσδιορισθέντα τόπον, παρετήρησα αὐτὴν ἀνησυχῶς ἐκεῖ περιφερομένην. Θὰ εἶχε βεβαίως συλλάβει σπουδαίως ὑπονοίας περὶ τοῦ ἀληθοῦς τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑποσχέσεώς μου, καθόσον ἄρα ἰδοῦσά με ἀνεσκίρτησεν ἐκ χάριτος καὶ ὡς ἂν οὐδὲν περιέμενε τὴν ἐπάνοδόν μου. Ὁδήγησα αὐτὴν εἰς τὴν σκοτεινὴν καὶ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔρημον μητρόπολιν καὶ ἐνεχείρισα αὐτῇ τὸ ζητηθέν πρῶτον. Ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν νὰ τὸ δεχθῇ. Ἀμέσως ὁμῶς μετὰ ταῦτα ἔθλιψε καὶ μὲ τὰς δύο χεῖράς της τὴν δεξιάν μου καί, «Κύριέ μου», εἶπε, «πῶς δύναμαι νὰ σὰς ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου! Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε ὁποῖαν ὑπηρεσίαν μοὶ παρέχετε. Ὅπωςδὴποτε δὲν εἶνε πρέπον νὰ περιμεῖνητε, ἐπὶ μακρὸν τὴν ἀπόδοσιν τοῦ χρέους μου... Αὔριον ἀμέσως θέλω ἐνεχυριάσει τὰ κοσμήματα».

«Εἶνε περιττόν», ἀπήντησα, «καθόσον πρὸ ὀλίγου μοὶ ὡμολογήσατε, ὅτι ἐλάβετε αὐτὰ μετὰ βαρὺν ἐξευτελισμὸν. Πιθανὸν νὰ εὑρεθῇτε εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν ν' ἀναλάβητε ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ πρόσωπον, ὅπερ σὰς ἐνεπιστεύθη τὰ κοσμήματα, μὴ συνχρδούσας πρὸς τὴν ἀξιοπρέπειάν σας. Ἐπιστρέψατε, παρακαλῶ, αὐτὰ ἀμέσως. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πρὸς ἐμὲ ἀπόδοσιν τῶν χρημάτων, αὕτη δὲν ἐπείγει διόλου. Θὰ ἤμαι λίαν εὐχρηστημένος ἂν ἔνεκα τῆς συμπτώσεως ταύτης εὐτυχῆσω νὰ σὰς ἐπανεῖδω».

Διὰ τῶν τελευταίων μου τούτων λέξεων ἐφάνη προσβληθεῖσα, μετὰ πολλοῦ δὲ μόχθου προσεπάθησε νὰ καταστείλῃ ἄρνητικὴν κίνησιν. Μόλοντοῦτο, ὥσει ὑπὸ αἰφνιδίως ἰδέας καταληφθεῖσα: «Βεβαίως», ἀπήντησε ταχέως. «Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ γνωρίζουσα τὸν σωτῆρά μου ἐκ τοῦ πλησίον. Ἰδοὺ ἡ διεύθυνσίς μου ὅπως μὲ ἀναζητήσητε. Ἄλλως τε προσεχέστατα θέλετε ἄτι ἀκούσαι περὶ ἐμοῦ». Ἐπειδὴ δ' ἐγὼ τὴν παρεκίνοον νὰ σπεύσῃ ὅπως προφθάσῃ, ἔφυγεν ὥσει πτηνόν. Ἐπὶ τὴν ἡκολούθησα διὰ τῶν βλεμμάτων μου ἐπὶ τινὰ καιρὸν, μετ' οὐ πολὺ δὲ τὴν ἔχασα ἀναμιχθεῖσαν μετὰ τοῦ κόσμου ἐν τῇ κεντρικῇ ἐκείνῃ θέσει.

Μετὰ ταῦτα παρατηρήσας τὴν δοθεῖσάν μοι διεύθυνσιν ἀνέγνων «Λουδοβίκα Μάνσφελδ». Τοῦτο μὲ δυσηρέστησε λίαν, ἐνόμισα δ' ἐπὶ μικρὸν ὅτι εἶχον προσενεχθῇ ἀνοήτως καὶ βλακωδῶς. Εἶχον δώσει σχεδὸν πᾶν ὅτι τότε κατεῖχον, ἀφεθεῖς αὐτῷ, διὰ τὰς προσεχεῖς τοῦλάχιστον ἐβδομάδας, εἰς τὴν διάκρισιν τῆς τύχης. Χάριν τίνος δ' ἐθυσίασα τὸ πᾶν; Χάριν γυναικός, μεθ' ἧς οὐδὲν συνεδεόμην, μάλιστα δὲ οὐδὲ δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, καθόσον, ὡς μοὶ εἶχεν εἰπεῖ, ἤθελε νὰ σώσῃ διὰ τῶν χρημάτων μου ἄλλον. Ὁ ἄλλος δ' αὐτὸς ἦτο, χωρὶς ἀμφιβολίαν, ὁ νέος, ὃν τότε εἶχον ἰδεῖ καὶ ὃν βεβαίως ἠγάπα! Ἀλλὰ τί μ' ἐνδιέφερε τοῦτο; Δὲν ἦτο ὠραία

καὶ εὐγενὲς ἡ συναισθήσεις ὅτι ἔσωσα ἀπὸ τοῦ σκότους τοῦ ἀπελπισμοῦ πτωχήν, τρέμουσαν ψυχήν; Ἄλλως τε, εἶχον ἔτι ἀρκετὰ χρήματα . . . καὶ ἐπὶ τέλους ἐδυνάμην νὰ ἐργασθῶ.—Οὕτω κατενίκησα τὸν ἐγωϊσμόν μου ματ' ὀλίγον δ' εἶχον ἐντελῶς πεισθῆ, ὅτι ὁρθῶς ἐπραξα, ὅτι δὲν ὀφείλον νὰ ἐγείρω οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀπαίτησιν καὶ ὅτι καὶ αὕτη ἡ ἀπλὴ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἐπαινίδω τὴν βιολίστριαν ἐπρεπε νὰ σθεσθῇ. Ἐπορεύθην τότε μὲ καθαράν καὶ πλήρη χαρῆς καρδίαν εἰς τὸ ἐστιχτόριον. . .

Μετὰ τινὰ καιρὸν ἔλαβον διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐπιστολὴν γεγραμμένην διὰ καλλιγραφικῶν μὲν πλὴν κατὰ τι ἀτημελήτων χαρακτήρων, οὕτω περίπου ἔχουσιν:

« Ἀξιότιμε Κύριε! Ἄν αὖριον τὸ ἐσπέρης δὲν ἔχετε νὰ κάμετε καλλίτερόν τι, χαρίσατέ μας τὴν εὐτυχίαν τῆς ἐπισκέψεώς σας. Θὰ ᾔθοι ἐν στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ. Ἡ εὐγνωμονοῦσα Λουδοβίκα». Ἀνέγνων ὅλως ἀδιαφόρως τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, οὐδὲ διανοήθην, ἔστω καὶ ἐπὶ στιγμὴν νὰ πραγματοποιήσω τὴν πρόσκλησιν. Τὴν ἐπομένην ὁρῶς ἡμέραν ἐσυλλογίσθην, ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ ἀρνηθῶ αὐτὴν ὁλοσχερῶς. Ἦτο καθήκον μου νὰ ζητήσω τοῦλάχιστον συγγνώμην διὰ συντόμου ἐπιστολῆς. Ἐκάθησα πρὸ τοῦ γραφείου μου, ἐνῶ δὲ διαλογιζόμην τίνα πρόσχαι νὰ προβάλλω, ὠθαύμενος ὑπὸ τῆς ἀγάπης, ἣν τρέφω πρὸς τὴν ἀλήθειαν, ἀγάπης, ἥτις μοὶ καθιστᾷ δυσκολώτατον, προκειμένου ἔστω καὶ περὶ ὅλως ἀσημάντων πραγμάτων, νὰ ψευθῶ, ἀπεφάσιστα νὰ ὑπάγω. Οὕτω τὸ ἐσπέρης διηυθύνθην πρὸς τὴν συναικίαν, ὅπου κατοικεῖ ἡ βιολίστρια. Εἰς τὸ τρίτον πύτωμα πυκνῶς κατοικουμένης οἰκίας ἔκρουσα τὴν προσδιορισθεῖσάν μοι θύραν. Ἡ ὑπηρετρίξ ἤνοιξε καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ὑποδοχῆς, ὅπου ἡ Λουδοβίκα μέλλαν μετὰ ξωτὸν ἐνδυμα φοροῦσα, ἐν δὲ τῇ κόμῃ βαθυκόκκινον ἄνθος, μὲ ὑπεδέχθη μετ' ἀξιοπρεποῦς χάριτος, συστήσασά με ἁμέσως εἰς τὴν πρηνισμένην συγγνώμην. Εἶδον τὰς δύο ἄλλας κυρίας καὶ τὴν πρώτην μου ιδεάν ἐπικυρσμένην, καθόσον αὐτὴ ἁμέσως εἶπεν: « Αἱ ἀδελφαί μου Ἄννα καὶ Μαρί ». Ἐπειτα παρουσιάζουσά μοι νέον ἐμβριθοῦς καὶ εἰλικρινοῦς ἐξωτερικοῦ, « Ὁ κύριος Βέργερ, ἔμπορος ». Τέλος ἔρριψεν ἐπ' ὀκείρον, ὃν ἤμην βέβαιος, ὅτι θὰ συνήντων ἐκεῖ, ἐν βλέμμα καὶ προσέθηκε κάπως συνεσταλμένη: « Ὁ Κύριος Ἀλέξης ». Οὗτος ἠγέρθη κατὰ τὴν εἰσοδὸν μου, μετὰ τὴν σύστασιν δὲ τῆς Λουδοβίκας ἦλθε πρὸς ἐμὲ τείνων τὴν δεξιάν μετὰ θάρρους προδίδοντος ὅμως ὡπωσδήποτε βαθμόν τινα στενοχωρίας καὶ μοὶ ὑπέδειξε θέσιν παρ' αὐτῷ ἐπὶ τοῦ σοφῆ. Καθεσθεὶς, περιέφερόν τὰ βλέμματά μου τῇδε καὶ κειῖσε ὡς πᾶς τις ἀκούσιως πράττει εἰς ξένον καὶ ἄγνωστον μέρος εὐρισκόμενος. Τὸ δωμάτιον ἦτο ἀρκετὰ φηλακρόν, ἡ δὲ διευθέτησις τοῦ ὑπεδείκνυν ἀφροντισίαν. Παλαιὸν πλὴν καλῶς ἐκτεσκευασμένον κλειδοκύμβαλον ἐπέσυρε κατὰ πρῶτον τὴν προσοχὴν μου. Ἐπὶ τούτου ἦσαν ἀποτεθειμένα τὰ βιολίκ τῆς

Λουδοβίκας. Εἰς τοὺς τοίχους ἐκρέμαντο αἱ εἰκόνες τοῦ Βετχόθεν, τοῦ Μό-
ζαρτ, καὶ τινῶν ἄλλων μελοποιῶν καὶ τεχνιτῶν. Εἰς τὸ παρακείμενον
δωμάτιον παρετῆρει τις ἀπεναντίας διὰ τῆς ἡνεφγμένης θύρας βασιλεύ-
ουσιν τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν ἐπιμέλειαν. Ἐν τῷ μέσῳ ἵσταντο μεγάλη
τράπεζα, ἐφ' ἧς ἔκειντο ἀτελῆ ἔτι γυναικεῖα ἐνδύματα. Ἡ Μιμή, ἥτις ὡς
παρατῆρησα, ἠκολούθει τὰ βλέμματά μου, ἀνέκραξε καγγάζουσα «Ὁ Κύ-
ριος καμαρώνει τὸ δωμάτιον τῆς Ἀννας. Εἶνε σωστὴν ραπτικὸν κατὰ-
στημα».

Ἡ Ἀννα ἠρυθρίασεν.

«Ὅχι δά!» εἶπον ἐγώ, εἶνε εὐχάριστος εἰκὼν οἰκιακῆς ἐπιμελείας».

«Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ὅτι εἶνε ἐπιμελής», ἐξηκολούθη-
σεν ἡ Μιμή, «εἶνε ἡ μαμά μας, φροντίζει τὸ νοικοκυρὸ καὶ μᾶς κάμνει
τὰ φορέματα καὶ τὰ καπελῖνά μας...»

«Καὶ σεῖς οὔτε κἄν μοῦ τὸ γνωρίζετε», εἶπεν ἡ Ἀννα σοβαρῶς.

«Μὴ θυμώνεις δά!» εἶπεν ἡ μικρὰ ἀνασκιρτήσασα, καὶ τὴν ἀδελφὴν
μᾶλλον ἐκ συνηθείας ἢ ἐγκαρδιότητος θωπεύουσα: «Εἶσαι σκληρὰ διότι
μᾶς ἀφίνεις τόσον γλήγορα διὰ νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν Κύριον Βέργερ». Ἡ
Ἀννα καὶ ὁ νέος ἔμπορος ἠρυθρίασαν νῦν ἀπὸ κοινοῦ.

«Μὴ ἐντρέπεσθε! Νὰ ἔχετε τὴν εὐχὴν μου!» Εἶπεν ἡ Μιμή μετὰ κω-
μικοῦ πάθους ἐκτείνουσα συνάμα τὰς χεῖρας ὡς πρὸς εὐλογίαν: «ἀλλὰ συλ-
λογίσθητε τὸ τί χάνομεν καὶ ἡμεῖς καὶ ἡ μουσικὴ μας τριάς!»

«Ἐγὼ συλλογίζομαι τί κερδίζω», εἶπεν ὁ Βέργερ φέρων συγχρόνως τὴν
κάπως μεγάλην χεῖρα τῆς μνηστῆς του τρυφερῶς ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Ἡ συνομιλία ἔλαβε βαθμηδὸν γενικὸν χαρακτῆρα παρέχουσαν οὕτως εἰς
τὸν Ἀλέξην εὐκαιρίαν ὅπως δειχθῇ, ὅτι ἦτο ἀνεπτυγμένος καὶ εὐφυὴς ἄν-
θρωπος. Ἄν καὶ μόλις τριακονταέτης, ἐφαίνετο πολὺ ταξιδεύσας καὶ
ἀποκτήσας πολλὴν πεῖραν τοῦ κόσμου. Ὅπως ἠδύνατό τις νὰ μάθῃ ἐκ
τῶν λεγομένων του, εἶχεν ἐπιδοθῇ εἰς διάφορα ἐπαγγέλματα, τέλος δὲ καὶ
εἰς τὴν τέχνην. Θὰ κατώρθου τις δ' ἕνεκα τούτου νὰ τὸν συναναστραφῇ
λίαν εὐχαρίστως, ἂν μὴ κυνικαί τινες ἐκφράσεις ἀπὸ χειροῦ εἰς καιρὸν δια-
φεύγουσαι τῶν χειλέων του δὲν ἐδείκνυνον, ἠθικὴν τινα ἀγριότητα τοῦ χα-
ρακτῆρός του ἥτις παρὰ τὰ λοιπὰ λαμπρὰ αὐτοῦ προτερήματα διπλα-
σίως δυσηρέσκει καὶ ἐλύπει. Ὁμιλήσαμεν καὶ περὶ μουσικῆς, ἐγὼ δ' ἐξέ-
φρασα τὴν ἐπιθυμίαν ν' ἀκούσω ἐκτελούμενον μουσικὸν τι τιμᾶχιον. «Εἶ-
μαι προθυμοτάτη νὰ παίξω τι», εἶπεν ἡ Λουδοβίκα ἐγειρομένη καὶ πρὸς
τὰ βιολία της κατευθυνομένη: «ἡ Μιμή θὰ μὲ συνοδεύσῃ.»

«Ἡ Λουδοβίκα δύναται νὰ παίξῃ ἀργότερα», εἶπεν ὁ Ἀλέξης: «τώρα
νὰ μᾶς τραγωδήσῃ ἡ Μιμή ἐν τῶν θελητικῶν της ἐκείνων ἀσμάτων...
Δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε, Κυρίε μου», ἐξηκολούθησεν ἀπευθυνόμενος πρὸς
ἐμέ, «ὁποῖον πνεῦμα ἐμωλεῖται εἰς τὴν μικρὰν ταύτην! Στιχουργεῖ καὶ

μελοποιεῖ εὐφρεστάτας στροφάς—ὁμοίως ἐκείνων, ὥς μόνον ἐν Παρισίοις δύναται τις ν' ἀκούσῃ. Ἐλα, Μιμήκα, τραγοῦδῃσέ μας καὶ τι», καὶ ἔλαβε καὶ τὰς δύο χεῖράς της.

Ἡ μικρὰ ἔρριψεν ἐταστικὸν βλέμμα πρὸς τὴν Λουδοβίκαν, ἣτις εἶχεν ὠχριάσει. Μολαταῦτα ὠπεύουσα τὴν παρειὰν τῆς ἀδελφῆς: «Ψάλε, ἀγγελάκι μου, θὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ἀλέξη—καὶ βεβαίως καὶ τὸν κύριον Βάλδεργ».

Ἡ Μιμή ἐκάθησε πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου, ὡς συνήθως, τοὺς βοστρύχους τῆς ἀνακινουῦσα. Ἐλαφρῶς δὲ συνοδεύουσα ἤρξατο ψάλλουσα μετ' ἐλαστικῆς φωνῆς σειρὰν μικρῶν ᾠμάτων, ἅτινα οὐδὲν μὲν τὸ διαφορούμενον ἢ κοινὸν περιεῖχον, ἀλλ' ἐνεκα τῆς ἐν αὐτοῖς σαρκαστικῆς ἀστεϊότητος καὶ παρωδίας εἰς τὸ στόμα τοῦ ἀνηλίκου ἐκείνου πλάσματος τόσῳ μεγαλειτέρῳ ἐντύπωσιν ἐνεποίουν, ὅσῳ ἐσυνοδεύοντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ διὰ κινήσεων τῆς κεφαλῆς καὶ τοῦ σώματος, αἵτινες παντοιοτρόπως νὰ ἐξηγηθῶσιν ἠδύναντο. Ὁ Ἀλέξης ἦτο κατενθουσιασμένος. «Θεῶ! λαμπρά!» ἐφώνει ἀκαταπαύσπως «Τί λέγετε, Κύριέ μου; δὲν εἶχα δίκαιον;» Ὑπὸ τῆς ἐπιδοκιμασίας ταύτης παροτρυνθεῖσα ἡ μικρὰ ἐφέρετο ὡσαύτως ἐν κραυπάλῃ διατελοῦσα. Τέλος, διακόψασα τὸ ᾠμα, ἤρξατο ἀνακρούουσα στρόβιλον τόσῳ μεθυστικόν, τόσῳ ἰσχυρόν καὶ μετὰ τοσοῦτου πλούτου μουσικῶν τόνων, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι ἤκουεν ὁλόκληρον ὀρχήστραν. Καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἠσθάνθην εἰς τὰ μέλη μου ὀρεξίν πρὸς χορόν. Ὁ νέος ἔμπορος δὲν ἐδυνήθη νὰ κρατηθῇ, περιπτυχθεὶς δὲ τὴν μνηστήν του ἤρξατο χορεύων. «Τί κρῖμα νὰ μὴ ἡμπορῇ τις νὰ παίξῃ καὶ νὰ χορεύῃ συγχρόνως», ἐφώνει ἡ Μιμή. «Τοῦτο εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον» εἶπεν ὁ Ἀλέξης ἐγειρόμενος: «ἀλλὰ», προσέθηκεν ἐπιθέτων τὴν χεῖρά του κολακευτικῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Λουδοβίκας, ἡ ἀδελφή σου θὰ παίξῃ ἀντὶ σοῦ, καὶ ἐγὼ θὰ χορεύσω μαζί σου».

Ἡ Λουδοβίκα ἐκινήθη σπασμωδικῶς, διεδέχθη ὁμῶς σιωπῶσα τὴν Μιμήν. Ὁ στρόβιλος, ὃν ἐπαίξεν, ἦτο ἐν συγκρίσει πρὸς τὸν προηγηθέντα παρζλυτικὸς καὶ ἄχρους. «Ταχύτερον! ἰσχυρότερον!» ἀνέκραζεν ὁ Ἀλέξης, ὅστις μετὰ τῆς μικρᾶς διέσχίζε τὸ δωμάτιον ὡς μαινόμενος. Ἡ Λουδοβίκα συνέσφιγγε τὰ χεῖλη καὶ ἐπλησσε πάσῃ δυνάμει τὰ πλῆκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου. Αἰφνιδίως ὁμῶς ἔπαυσε, καί, φέρουσα τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ προσώπου, ἀνελύθη εἰς κοπετὸν καὶ δάκρυα. Ὁ Ἀλέξης ἐπληξε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδὸς καὶ ἔρριψε βλέμμα ὀργίλον πρὸς αὐτήν. Ἡ μικρὰ συνωρρυώθη. Ἡ Ἄννα ἐξῆλθεν. Ἦτο δυσάρεστος καὶ λυπηρὰ σκηνή, μεγάλως δ' ἐπεθύμουν, ἂν τοῦτο ἦτο δυνατόν, νὰ λάβω σιωπηλῶς τὸν πῖλόν μου καὶ ν' ἀπομακρυνθῶ. Ἡ Λουδοβίκα ἐφάνη ἐννοήσασά με, καθόσον, ἐγερθεῖσα, μὲ ἐπλησίασε λέγουσα: «Μὴ ταράσσεσθε, παρακαλῶ, δὲν εἶνε τίποτε, αἰφνιδίᾳ νευρικὴ ταραχὴ. Ὡς ἠξέυρετα, τὸ βιολίον προσ-

βάλλει πολὺ τὰ νεῦρα. Ὑπόκειμαι ὡς ἐκ τούτου συχνὰ εἰς παρομοίους παροξυσμούς».

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο παρετέθη ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῆς Ἀννης λιτὴ τράπεζα, εἰς ἣν παρεκαθήσαμεν ἄνευ ὀρέξεως καὶ εὐθυμίας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν προσεπάθουν ὁ Ἀλέξης ἢ ὁ Βέργερ νὰ ἐπαναγάγῃ δι' ἀστειότητων τὴν γενικὴν εὐθυμίαν, αἱ ἀστειότητές των ὅμως οὐδεμίαν εὗρισκον ἡχώ. Τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς ἀποχωρήσεως. Ἡ Λουδοβίκα ἦτο κατὰ ταύτην ἐπιφυλακτικὴ καὶ ἀφρημένη, ὁ δὲ Ἀλέξης μεστὸς ἐγκαρδιότητος. «Χαίρω τὰ μάλιστα διὰ τὴν εὐτυχὴ σύμπτωσιν τῆς γνωριμίας μας», εἶπεν· «ἐλπίζω δέ», ἐξηκολούθησε ῥίπτων ταχὺ βλέμμα ἐπὶ τῆς Λουδοβίκας, «ὅτι θὰ σᾶς βλέπω συχνὰ ἐδῶ». Εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας ῥθᾶς, ἀνέπνευσεν τέλος ἐλευθέρως ὑπὸ τὸν αἴθριον οὐρανὸν τοῦ ἔαρος. Εἶχον λῆθει ἀπόφασιν οὐδέποτε πλέον νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ οἶκίον ἐκεῖνο.

Πλὴν ὁ ἄνθρωπος εἶνε παράδοξον ζῶον! Μετὰ παρέλευσιν ἀρκετοῦ καιροῦ μοὶ ἐφάνη ἀπρεπὲς νὰ διακόψω ὀλοσχερῶς τὰς ἐπισκέψεις μου. Ἡ Λουδοβίκα θὰ ὑπέθετε βεβαίως ὅτι προσεδόληθην ἢ ὅτι δούληρεστήθην πικρῶς ἕνεκα τῆς ἐπισυμβάσης σκηνῆς, ἥς κύριον πρόσωπον ἦν αὐτὴ ἢ ἡ ἰδίᾳ. Εἴτε ἡ ἰδέα αὕτη, εἴτε, ἂν θέλητε, καὶ ἐνδόμυχός τις ἐπιθυμία ὅπως τὴν ἐπανίδῳ, με ὥθησε νὰ μεταβῶ πρῶτον τινὰ πρὸς ἐπίσκεψίν της. Τὴν εὐρον προτιθεμένην νὰ ἐξέλθῃ. — «Ἄ! Σὺς, Κύριέ μου;» εἶπε ταραχθεῖσα καὶ ἐκπλαγεῖσα συγχρόνως. «Χαίρω ὅτι ἦλθετέ, ἐσκόπειον νὰ δώσω εἰς τὸ τυχυδρομεῖον ἐπιστολὴν δι' ὑμᾶς. Καθήσατε! Εὕρισκομαι», προσέθηκεν, «εἰς τὴν εὐάρεστον θέσιν νὰ σᾶς ἀποδώσω τὸ ποσὸν ἐκεῖνο, ὅπερ τόσῳ καλοκαγᾶθως μοὶ ἔδανείσατε. Ἰδοὺ!» Καὶ ἀνοήγουσα συρτάριον, ἔλαβεν ἐξ αὐτοῦ τὰ ἤδη ἑτοιμα χαρτονομίσματα καὶ μοὶ ἐνεχείρισεν ταῦτα. Ἐλαβον τὸ δέμα καὶ ἔθεσα αὐτὸ εἰς τὸ θυλάκιόν μου. «Μετρήσατέ τα, παρακαλῶ», εἶπεν.

«Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εἶνε σωστά. Ἀλλά», προτέθηκα, ἐπειδὴ παρετήρησα, ὅτι ἐκινεῖτο ἀνυπομόνως, «Σᾶς ἐνοχλῶ, εἰσθε ἑτοιμὴ νὰ ἐξέλθητε»· «Μάλιστα, σπουδαία ὑπόθεσις. . . πλὴν. . .» — «Παρακαλῶ», εἶπον καὶ ἠγέρθην.

«Λοιπὸν χαίρετε, καὶ πάλιν καὶ πάντοτε χιλίας εὐχαριστήσεις». Οὐδεμίᾳ λέξει, οὐδεμίᾳ πρόσκλησις ὅπως ἐπανέλθῃ! Ἡ καρδίᾳ μου ἐπόνεσε, καθ' ὅσον μοῦ ἐφάνη, ὡς ἂν μὲ ἀπέπεμπεν ἤδη, ὅτε ἐξεπλήρωσε τὴν πρὸς ἐμὲ ὑποχρέωσίν της. Ἀμὰ ἔφθασα εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας, ἡσθάνθην παράδοξον αἰσθημα λύπης, νομίζω δὲ μάλιστα ὅτι καὶ οἱ ὀφθαλμοί μου εἶχον ὑγρανθῇ.

Ἐσιώπων βυθισθεὶς εἰς χάος ἀναμνήσεων. Μετ' ὀλίγον δ' ἐπανέλαβεν: «Ἡμισυ σχεδὸν ἔτος παρήλθεν, ἐγὼ δ' εἶχον σχεδὸν λησμονήσει τὰ πάντα. Ἐνίοτε μόνον ἐνεθυμούμην, ὥς ἐν ὀνείρῳ, τὴν εὐγένῃ μορφὴν τῆς Βιολιστρίας ὅπως ἐντὸς ὀλίγου πάλιν τὴν λησμονήτῳ. Ἡμέραν τινά, λίαν πρωΐ, ἐκρούσθη ὁ κῶδων τῆς κατοικίας μου. Δὲν ἔχω ὑπηρετήν, καὶ ἐπομένως ὄφειλον ν' ἀνοίξω μόνος. Τὸ ἔπραξ. . . πρὸ ἐμοῦ δ' ἴστατο ἡ Λουδοβίκα. Τοσοῦτον ἐξεπλάγχθη ἐπὶ τῇ θεᾷ της, ὥστε ἔχασσε ὀλοτελῶς τὴν παρουσίαν τοῦ πνεύματος καὶ τὴν ἐβλεπον ἐπὶ τινὰ λεπτὰ χωρὶς οὐδὲ λέξιν νὰ τῇ ἀπειθύνω. Τέλος συνῆλθον, καὶ τότε ὠδήγησα αὐτὴν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ, ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὑμεῖς τώρα κάθησθε.

«Συγχωρήσατε», εἶπε μετὰ τινὰ ἀγωνίαν, «διὰ τὴν ἐνόχλησιν. Μοῦ ἐδείξατε ὅπως ἀπᾶς τοσαύτην συμπάθειαν, ὥστε τολμῶ καὶ ἐκ δευτέρου νὰ ζητήσω τὴν ὑποστήριξιν καὶ τὴν βοήθειάν σας».

«Εἶμαι ὅλος εἰς τὰς διατχγὰς σας», ἀπήντησα πλήρης ἀνυπομονησίας.

«Τώρα πρόκειται περὶ συνδρομῆς διαφόρου ὅλως φύσεως», εἶπε ταχέως, «περὶ πράγματος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου κρέμαται ὅλη ἡ εὐτυχία τῆς ζωῆς μου»

«Μὲ τρομάζειτε . . .»

«Πρὶν ἢ σᾶς ἐκθέσω τὴν παρόκλησίν μου, εἶμαι ἠναγκασμένη ν' ἀναδράμω εἰς τὸ παρελθόν. Σᾶς παρκαλῶ νὰ μὲ ἀκροασθῆτε εὐμενῶς». Ἐκαθέσθην ἀπέναντι αὐτῆς. Ἀναπνεύσασα βαθέως, ἐξηκολούθησεν: «Εἵμεθα αἱ ὀρφαναὶ μουσικοδιδασκάλου, ὅστις ὅτε ἔζη ἀπῆλκυεν ἰδιαιτέρας φήμης καὶ συνήθριζε περὶ ἐκυτὸν μέγαν ἀριθμὸν μαθητῶν ἀνηλόντων εἰς τὰς μάλλον διακεκριμένas κοινωνικὰς τάξεις. Μεταξὺ τούτων συγκατελέγετο καὶ τις ὀνόματι Ἀλέξης. Οὗτος καταῖχε βαθεῖαν καὶ εὐήχον φωνήν, ἐδιδάσκετο δὲ τὴν ὀδικὴν παρὰ τοῦ πατρὸς μου, χάριν διασκεδάσεως. Ἡ οἰκογένειά του, ῥωσικῆς καταγωγῆς ἐγκαταλιποῦσα τὰς Ἡγεμονίας, ἔνθα ἀπὸ πολλοῦ ἐν πλούτῳ καὶ τιμῇ ἔζη, μετώκησεν ἐνταῦθα, ἀντιπροσωπεύουσα μέγαν ἐμπορικὸν οἶκον. Νέος ἔτι ὢν, ἀπεστάλη εἰς Ἱαρισίους, ὅπως ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν φιλικοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου ἐπιδοθῇ εἰς τὸ ἐμπόριον, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀνεκλήθη, καθόσον ἐπείσθησαν ὅτι οὐδεμίαν εἶχε κλίσιν πρὸς τὸ ἐμπορικὸν στάδιον, εἶχε δ' ἀφιερωθῇ κυρίως εἰς τὰς διασκεδάσεις τῆς μεγάλης ἐκείνης πρωτεύουσας. Οἱ συγγενεῖς τοῦ ἐφρόντιζον ὅπως ἀποκαταστήσωσιν αὐτὸν ἄλλως, τότε δ' ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς τὴν οἰκίαν μας. Ἦμην τότε μόλις δεκαεξαέτις, ἡ ἀδελφή μου Ἀννὰ νεωτάτη, ἡ δὲ Μιμὴ ὅλως παιδίον. Ἡ σπανία του ὠραιότης, τὸ χαρίεν καὶ ὑπερήφανον τοῦ χαρακτῆρός του, τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῶν λόγων του, δι' ὧν μετ' ὀλίγον μοὶ ἐξεμυστηρεύθη τὴν δικαῇ ἐρώτά του, ἐδέσμευσαν τὴν τότε παιδικὴν ἐτι καρδίαν μου ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου τῷ ἀνηλόν ψυχῇ τε καὶ σώματι. Πολὺ ἀπέχουσα τοῦ νὰ διακρίνω τότε, ἴστω

καὶ ἰπ' ἐλάχιστον, τὸ ὀλέθριον τοιαύτης σχέσεως, ἡδυνάμην νὰ παραδοθῶ τόσῳ εὐκολώτερον εἰς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην μέθην, ὅσῳ ἡ μὲν μήτηρ μου εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει, ὁ δὲ πατήρ μου, ὅστις ἦτο, ὡς τώρα ἐννοῶ, διὰ τοιαῦτα πράγματα προμερὰ μύωψ, δὲν μὲ ἐβλεπε διόλου. Ἡμέραν τινὰ παρουσιάσθη ὁ Ἀλέξης ἐν λαμπρῇ στολῇ καὶ μοὶ ἀνεκοίνωσεν, ὅτι οἱ γονεῖς τοῦ ἀπεφάσισαν ὅπως ἀφιερωθῇ εἰς τὸ στρατικὸν στάδιον. Ἐπιτυχὲν ἀμέσως θέσιν ἀξιωματικοῦ ἐν τῷ ἱππικῷ καὶ ὤφειλε νὰ μεταβῇ ἀμετακλήτως εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ, ὅπερ διαμένει ἐν Οὐγγαρίᾳ. Αὐτὸς ἦτο ὁ πρῶτός μας χωρισμός. Ἐπειδὴ καθ' ἐκάστην ἀντηλλάσσομεν τὰς θερμότερας τῶν ἐπιστολῶν καὶ ὁ Ἀλέξης μου ἤρχετο πρὸς ἐπίσκεψίν μου συχνὰ καὶ πάντοτε, ὅτε ἦτο δυνατόν, δὲν ἡσθάνθη καθόλου τὴν ἀπουσίαν του, ἴσως δὲ μάλιστα αὕτη καὶ ἠϋξανε τὸ θέλητρον τοῦ ἔρωτός μας. Καὶ τότε ἀκόμη, ὅτε αἱ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολαὶ τοῦ καὶ αἱ ἐπισκέψεις τοῦ αὐταί, ἤρχισαν νὰ γίνωνται βραχυτέραι καὶ σπανιώτεραι, δὲν ἐτράχθη παντάπασιν ἡ ἰσορροπία τῆς ζωῆς μου. Ἦμην βεβαία, ὅτι ἐξωτερικὰ μόνον αἴτια τὸν ἠνάγκαζον πρὸς τοῦτο, καὶ περιέμενον ἡσυχῶς τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἐπανήρχετο πρὸς ἐντάμωσίν μου. Τοῦτο καὶ συνέβη μετ' οὐ πολὺ. Ἦλθε πολιτικὰ ἐνδεδυσμένος καὶ εἶπεν ὅτι ἐχόρτασε καὶ ἐβαρύνθη τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, καὶ ὅτι προτίθεται τώρα νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν τέχνην. Τὸ ἀληθὲς ὅμως ἦτο ὅτι ἐνεκα τῆς τάσεως, τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς σπικτάλην καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ἐγὼ εἶχον παρατηρήσει, ἂν καὶ δὲν ἐθεώρουν αὐτὴν διόλου ἐπιζήμιον, ἔκαμε μεγάλα χρέη, ἅτινα τὸν ἠνάγκασαν νὰ παραιτηθῇ. Δὲν τὸ εἶχον μάθει, πλὴν καὶ ἂν τὸ ἐμάνθανον, τοῦτο δὲν θὰ ἡλάττου τὴν πρὸς αὐτὸν ἀγάπην μου. Ἐξηκολούθησε τότε νὰ σπουδάζῃ ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ πατρὸς μου, πρὸς ὃν ἐφέρετο ὡς πρὸς μέλλοντα πενθερόν, σκοπῶν νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὸ μελόδραμα. Κατ' ὥρ- θωσε ταχέως νὰ συμπεριληφθῇ εἰς θίαν μικοῦ τινος θεάτρου, μετὰ ταῦτα δὲ νὰ ψάλλῃ μετ' ἐπιτυχίας καὶ εἰς μεγαλειότερα θεάτρα, προσκλη- θαὶς μάλιστα καὶ εἰς Λονδίνον πρὸς τοῦτο. Ἐν τῷ μεταξὺ μοὶ ὑπέδειξαν ὅτι ἔπρεπε νὰ παύσω πᾶσιν μετὰ τοῦ Ἀλέξη σχέσιν. Μοὶ ἔλεγον, ὅτι ἦτο ἐλαφρὸς καὶ ἀσυνειδήτος ἄνθρωπος, ὅτι θὰ καταστρέψῃ τὴν οἰκογέ- νειάν του, ὅτι εἰς ἕκαστον τόπον, ὅπου μετέβαινε, συνῆπτε σχέσεις μετὰ γυναικῶν, καὶ ὅτι διῆγε ζωὴν, ἥτις θὰ εἶχε διὰ τὸ μέλλον του τὰ χεῖρι- στα ἀποτελέσματα. Ἀνεγνώρισα ὑφ' ὅλας τὰς ἀνακοινώσεις ταύτας κρυ- πτομένην αἰσχροὺν συκοφαντίαν καὶ ποταπὰ σχέδια ἀντιπάλων ὀρεγομέ- νων τὴν χεῖρά μου, τοὺς ὁποίους ἀπέπεμψα μεθ' ἡσύχου ὑπερηφανείας. Ἦμην περὶ τῆς ἀγάπης τοῦ μακρὰν διαμένοντος πεπεισμένη· ἂν δ' οὗτος ἐνίοτε χάριν ἀστειότητος εἰς τὰς ἐπιστολάς του ἐμνημόνευε τῶν ἐπιτυ- χιῶν τοῦ παρὰ τῷ ὠρεῖφῳ φύλῳ, ἀφ' ἑτέρου ὅμως πάντοτε μοὶ ἐνέπνεε τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ μὲ καλέσῃ παρ' ἑαυτῷ ἅμα ἐπιτυχῶν διαρκοῦς

ἀσφαλοῦς θέσεως. Ἡμέραν τιγὰ, ἀφοῦ ἐπὶ πολλὸν καιρὸν οὐδὲν περὶ αὐτοῦ εἶχον μάθει, ἀφίκετο αἰφνιδίως! Ἄλλ' εἰς ὁποῖαν κατάστασιν! Ἀσθενής, ἐλκεϊνός, κατὰβεβλημένος—ζῶσα εἰκὼν ἀνδρικῆς ἀθλιότητος. Εἶχε χάσει τὴν φωνήν του, δανεισταὶ τὸν παρηκολούθουν, οἱ γονεῖς του εἶχον ἀποθάνει ἀφοῦ ἐθυσίασαν χάριν αὐτοῦ πᾶσαν τὴν περιουσίαν των, αὐτὸς δὲ δὲν εἶχε ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνει. Τὸν ἡγάπων καὶ τὸν ἀγαπῶ τόσον», προσέθηκε μὲ τρέμουσαν φωνήν, «ὥστε οὐδεμίαν σημασίαν ἔδωκα εἰς ὅλα ταῦτα καὶ ἤμην εὐτυχιστάτη ἔχουσα αὐτὸν πλησίον μου. Ὁ πατήρ μου εἶχεν ἐν τοσοῦτῳ ἀποθάνει καὶ αὐτὸς ἐγκαταλιπὼν εἰς ἐκάστην ἐξ ἡμῶν μικρὰν κληρονομίαν. Ἄν καὶ αὕτη δὲν ἦτο σημαντικὴ, ἡ μερίς μου ὅμως ἤρκει σεν ὅπως τὸν ἀπαλλάξῃ τῶν μῆλλον κατεπειγουσῶν ἀναγκῶν. Ἐνφύκασε τότε κατοικίαν πλησίον μας, τὸν ἐνοσήλευσα, τὸν περιποιήθην, οὐδεμίαν δ' ἔδιδον προσοχὴν εἰς τὰ περὶ ἀποκαταστάσεως φανταστικά του σχέδια. Διὰ τῆς τέχνης μου, τὴν ὁποῖαν ἤρχισα μετὰ τῶν ἀδελφῶν νὰ ἐξασκῶ δημοσίᾳ, εὗρον νέαν πηγὴν εἰσοδημάτων, οὕτω δ' ὅλα θὰ ἔβαινον κατ' εὐχὴν, ἂν μὴ μετὰ τὴν ἐντελὴ του ἀνάρρωσιν ἐκυριεύετο ἐκ νέου ὑπὸ τῆς ἀκατανικήτου ἐλαφρότητος καὶ τῆς παλκιῶς πρὸς τὴν σπατάλην κλίσεώς του. Ἐκάμα καὶ πάλιν χρέη, ἅτινα μοὶ ἔκρυπτε μὲν κατ' ἀρχὰς ἐγὼ δὲ πάντοτε ἐξώφλουν, μέχρις οὗ δὲν μοὶ ἦτο πλέον δυνατόν, καὶ ἐκεῖνος ἐκινδύνευε νὰ κληθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου... Κατὰ τὰς τριμερὲς ἐκείνας ἡμέρας Σεῖς, Κύριε, τὸν ἐσώσατε».

Ἐπῆλθε μικρὰ σιωπὴ ταύτην διακόπτουσα ἐξηκολούθησεν ἡ Λουδοβίκα μετὰ συγκεκινημένης φωνῆς: «Καὶ πρότερον παρετήρησα... ἐνόμιζον τοῦλάχιστον ὅτι μετὰ τοῦ Ἀλέξη καὶ τῆς μικρᾶς μου ἀδελφῆς ἤρξατο ἀναπτυσσομένη κλίσις τις. Δὲν ἤθελον ὅμως νὰ πεισθῶ περὶ τούτου. Ἐν τῇ μεγάλῃ μου μάλιστα βλακειᾷ καὶ ἐβρῆθουν τὴν κλίσιν ταύτην κατὰ τοῦτο, ὅτι ἀπὸ σκοποῦ παρέβλεπον πολλά, ἵνα ἀποφύγω τὴν κατηγορίαν μωρᾶς ζηλείας. Δὲν θὰ ἔφθανον δὲ ἴσως ποτὲ τὰ πράγματα εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο, εἰς ὃ εὐρίσκονταί σήμερον, ἂν ἡ κατάστασις τοῦ Ἀλέξη δὲν μετεβάλλετο, ὥσθι διὰ μαγικῆς ῥάβδου. Ἐνεκα τῶν παλαιῶν του γνωριμιῶν ἤρξατο συναναστρεφόμενος μετὰ νέων εἰς ὑψηλὰς κοινωνικὰς τάξεις ἀνηκόντων, καὶ προσπαθούντων νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν ὡς μεσίτην πρὸς πορισμὸν μεγάλων χρηματικῶν ποσῶν. Οὗτος ἐν γνώσει τοῦ ἀξιοπίστου ἐνὸς ἐκάστου ἐξ αὐτῶν, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ εὕρῃ τοκογλύφους προθύμους πρὸς ταιχύτας ἐπιχειρήσεις ἀποφερούσας αὐτοῖς καταπληκτικὸν κέρδος. Ἐπειδὴ δὲ μερικαὶ τῶν ὑποθέσεων τούτων εἶχον ἐπιτύχει λαμπρά, ὁ Ἀλέξης κατέστη ἀναπόφευκτος καὶ περιζήτητος σύμβουλος τῶν ἐπὶ τοῖς προλεχθεῖσιν ὅροις δανειζόντων καὶ δανειζομένων χρήματα. Τὸ δωμάτιόν του ἦτο διαρκῶς πλήρες ἐπισκεπτῶν, ἐρχομένων πρὸς ἀναζήτησίν του ἐντὸς μεγαλοπρεπῶν ὀχημάτων. Ἐκέρδιζεν ὑπερβαλλόντως με-

γάλα πιασέ. Οὕτω θὰ εἶχεν ἤδη ἀποκτήσει ἀρκετὰ καλὴν περιουσίαν, ἂν κατώρθου νὰ παραιτηθῇ τῆς πρὸς τὴν σπατάλην κλίσεώς του. Ἀντὶ τοῦτου ἐνωκίασεν ἀμέσως οἶκημα εἰς ἀριστοκρατικὴν ὁδόν, διότι τοῦτο, ὡς ἔλεγε, τῷ ἐπέβαλλον τὰ συμφέροντα τῆς ἐπιχειρήσεώς του. Πρὸς τοῦτοις μὲ παρημέλει προφανῶς, κρύφα περιποιούμενος τὴν Μιμήν, μετὰ τῆς ὁποίας καὶ κατῴκουν, καθύσον ἢ ἄλλη ἀδελφὴ ὑπανδρεύθη εἰς τὸ ἀναμεταξὺ τοῦτο. Ἡμέραν τινὰ μοὶ εἶπεν Μιμή, ὅτι προτίθεται νὰ φύγῃ ἀφίνουσά με μόνην· ὁ Ἀλέξης, εἶπε, θὰ φροντίσῃ διὰ τὴν συντήρησίν της. Ταπεινωθεῖσα, παράφορος ὑπὸ λύπης καὶ ὀδύνης, ἔσπευσα πρὸς αὐτόν. Μὲ ὑπεδέχθη ψυχρῶς καὶ ἐν ὀλίγοις μοὶ ἐγνώρισεν, ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι ἀπὸ πολλοῦ δὲν δύναται πλέον νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, καὶ ὅτι οὐδεὶς λόγος ἡδύνατο πλέον νὰ γείνη παρὶ στενωτέρου τινὸς συνδέσμου μεταξὺ τῶν δύο μας. Δύναται νὰ εἶνε φίλος μου καὶ θέλει ἐξακολουθήσει πρᾶττων ὅ,τι τοῦ ζητήσω. Ὅτε δ' ἐγὼ περίλυπος καὶ κλαίουσα ἐρρίφθην πρὸ τῶν ποδῶν του, περιεπτύχθην τὰ γόνατά του καὶ ἐξώρκισα αὐτὸν νὰ μοὶ χάρισῃ ἐκ νέου τὴν καρδίαν του καὶ νὰ παραιτηθῇ τῆς ἀτίμου καὶ τοκογλυφικῆς ἐπιχειρήσεως, ἣτις θὰ τὸν ὠδήγῃ ἀναμοιρόλως εἰς τὸ βάραθρον. . . , μὲ ἀπώθησε βρναύσως ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἠπείλησεν ὅτι θὰ μὲ ἐκδιώξῃ!!» Λέγουσα ταῦτα, κατελήφθη ὑπὸ σπασμωδικῶν κλυθμῶν καὶ ἔπεσεν ἄφωνος ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου.

«Αὐτὰ ὅλα εἶνε πολὺ λυπηρὰ,» εἶπον μετὰ τι διέλειμμα· «πλὴν ἐγὼ τί δύναμαι . . . τί με ἐπιτρέπεται νὰ πράξω;»

«ὦ! τὸ πᾶν!» ἀπήντησεν ἀπομάσσουσα βιαίως τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὰς παρειάς της. «Τὸ πᾶν, ἀρκεῖ νὰ ἔχητε τὴν θέλησιν.» Ἐπειδὴ δὲ παρετήρησεν ὅτι δὲν ἔδιδον πίστιν εἰς τὰ λεγόμενά της, ἐξηκολούθησε μετὰ ζήσεως. «Πρέπει νὰ ἡξεύρετε, ὅτι μ' ὅλην τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον σκληρότητά του εἶνε μαλακῆς φύσεως, φύσεως, ἣτις δύναται νὰ καθοδηγηθῇ. Παρ' ὅλην τὴν ἐλαφρότητα καὶ μεθ' ὅλας τὰς πλάνας του, βεβαιώθητε, ὅτι εἶνε ἱκανὸς νὰ αἰσθανθῇ ἀκόμη εὐγενῇ κίσθήματι. Εἶμαι βεβαία, ὅτι οὐδέποτε θὰ ἐφθάνεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἂν δὲν ἐμεθύσκετο ἀπὸ τὴν τωρινὴν εὐτυχίαν του καί,» προσέθηκε σιγαλὰ, «ἂν δὲν παρεσύρετο διὰ τεχνασμάτων τῆς ἀδελφῆς μου. Ἄν εὐρεθῇ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖον ὑπολήπτεται καὶ εἰς τὰ λεγόμενα τοῦ ὁποίου δίδει πίστιν, οὗτος δὲ καταδείξῃ αὐτῷ τὸ ἀναξιοπρεπὲς τῆς θέσεώς του, τὸ σκληρὸν τῆς διαγωγῆς του, δὲν ἀμφιβάλλω παντάπασιν, ὅτι τότε θέλει συνέλθει καὶ ὅτι θὰ τὸν ἐπανακτήσω».

«Νομίζετε; . . . Πλὴν καὶ οὕτως ἂν ἔχωσι τὰ πράγματα, πόθεν εἰκάζετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ὅστις ἡδύνατο νὰ ἐξασκήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τοιαύτην ἐπιρροήν;»

Τὸ ἡξεύριω! Δὲν τὸν ἤκουσά ποτε νὰ ὁμιλᾷ περὶ ἀνθρώπου μετὰ μεγα-

λειτέρου ένθουσιασμοῦ καὶ σεβασμοῦ... μετὰ θαυμασμοῦ δύναμαι νὰ εἶπω, Εἶχε διίδει», ἐξηκολούθησεν ἐρυθριῶσα, «έν ὑμῖν ἀμέσως ιδιότητας, ὥς ἐγὼ τότε, ἔνεκα τῆς ψυχικῆς ταραχῆς, εἰς ἣν καὶ διηνεκῶς εὐρισκόμεν. . . , δέν ἡδυνήθην νὰ ἀνεύρω καὶ δεόντως νὰ ἐκτιμῇσω. Καὶ τώρα . . . εἶμαι ἡναγ-
κασμένη νὰ σᾶς κάμω ἐξομολόγησιν, ἥτις μέ καταισχύνει, τὴν ὁποίαν ὁμῶς δέν δύναμαι κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην νὰ ἀποσιωπήσω. Θὰ ἐνθυ-
μῆσθε βεβαίως, ὅτι ὅτε ὑμεῖς ἐξεφράσατε, δέν θέλω νὰ εἶπω τὴν ἐπιθυ-
μίαν, ἀλλ' ὅπωςδὴποτε τὴν εὐχὴν ὅπως μ' ἐπανίδητε, θὰ ἐνθυμῆσθε λέγω, ὅτι κᾶπως ἐταράχθην. Δέν ἤθελόν νὰ διεγείρω οὔτε ἐλπίδας, οὔτε πόθους, τοὺς ὁποίους δέν ἡδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω. Κατὰ τὴν αὐτὴν ὁμῶς στιγμὴν μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ιδέα νὰ ἐξαναγκάσω τὸν Ἀλέξην νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀξίαν μου, δι' ὑμῶν νὰ . . . τὸν κάμω, ἵνα ἐκφρασθῶ εἰλικρινῶς, νὰ ζηλοτυπήσῃ. Ὅτε ὁμῶς ἐνόησα, ὅτι διὰ τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ σχεδίου μου τούτου ἐπῆλθεν ἀκριβῶς τὸ ἀντίστροφον τοῦ ποθουμένου, κα-
τηράσθην κατὰ διάνοιαν τὴν ιδέαν μου ταύτην καὶ ἤρχισα τρέφουσα μῖ-
σος ἐναντίον ὑμῶν, μῖσος, ὅπερ τόσῳ μᾶλλον ἠύξανεν, ὥς καταφανέστε-
ρον ἐξεδηλοῦτο ὁ πρὸς ὑμᾶς σεβασμὸς του». Ταῦτα εἰποῦσα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν, διευθύνουσα δὲ τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἔδαφος ἐφαίνετο ὡσεὶ πε-
ριμένουσα τὴν ἀπὸ τοῦ στόματος δικαστοῦ ἀνάγνωσιν καταδικαστικῆς ἀποφάσεως.

Ἐσιώπησα.

«Τώρα θὰ μὲ περιφρονήσητε βεβαίως», εἶπε μόλις ἀκουομένη.

«Ποσῶς», ἀπήντησα. «Τοῦναντίον, Σᾶς ἐκτιμῶ ὑπὲρ ποτε». Ὅ,τι δ' εἶχον εἰπεῖ δέν ἦτο ἀπλῆ φράσις. Τόσῳ σπανίως εὐρίσκει τις εἰς τὰς γυναικάς ἐν γένει τὴν εἰλικρίνειαν, ὥστε βαθύτατα ἐξεπλάγην καὶ συνε-
κινήθην ἐπὶ τῇ ἀδόλῳ ταύτῃ ἐξομολογήσει, ἃν καὶ αὕτη οὐδόλως ἦτο εὐχάριστος δι' ἐμέ. «Ναί, Λουδοβίκ», ἐξηκολούθησα, «Σᾶς ἐκτιμῶ καὶ Σᾶς σέβομαι πολὺ. Καὶ διὰ νὰ Σᾶς ἀποδείξω δὲ τοῦτο, θὰ ὑπάγω εἰς τὸν Ἀλέξην.» Ἐκινήθη ὡσεὶ θέλουσα νὰ γονατίσῃ πρὸ ἐμοῦ. Ἠγέρ-
θην. «Μὴ περιμένετε ὁμῶς πολλά! Ἐννοεῖτε, ὅτι οὐδ' εἰς ξένους ὑποθέσεις ν' ἀναμιχθῶ δύναμαι, οὔτε δ' ἀφ' ἑτέρου νὰ παίζω τὸ πρόσωπον μεσίτου τοῦ ἔρωτος. Μεθ' ὅλα ὁμῶς, ὅσα μοῦ ἐξεθέσατε, μοῦ εἶνε δυνατόν νὰ χρησι-
μεύσω ἐν ὅλῃ τῇ σοβαρότητι ὡς σύμβουλος τοῦ Ἀλέξη καὶ νὰ τὸν κατα-
στήσω προσεκτικόν. Τοῦτο δὲ θέλω πράξει μετὰ χαρᾶς».

«ὦ ! τώρα εἶνε ὅλα πάλιν καλὰ !» ἀνέκραξε ζωηρῶς καὶ μόλις δυ-
ναμένη νὰ καταπνίξῃ τὴν χαρὰν της· «τώρα ἐσώθην ! Ἐν ἔτι ! Σᾶς εἶπον πρότερον ὅτι ὑπέκυψεν εἰς τὰ τεχνάσματα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἄν ἦμην βεβαία ὅτι ἐκείνη τὸν ἀγαπᾷ, ὅτι τὸν ἀγαπᾷ πιστῶς, εἰλικρινῶς καὶ ἀ-
ληθῶς . . . ἴσως . . . ἀλλὰ μόνον ἴσως . . . θὰ διανοούμεν νὰ ὑποχωρήσω. Καὶ ὁμῶς Σᾶς λέγω : δέν τὸν ἀγαπᾷ !»

«Σὺς πιστεύω», ἀπήντησα.

«Μοῦ εἶνε δύσκολον νὰ τὸ εἶπω . . . καὶ ὅμως πρέπει ! ἂν καὶ εἶνε τόσον νέα, εἶνε σκληροκάρδιος, ψεύστρια καὶ πανοῦργος, τὸ μόνον δ', ὅπερ ἐπιθυμεῖ, εἶνε τὸ ν' ἀρέσκη, τὸ νὰ τὴν θαυμάζωσι. Θὰ τὸν καταστήσῃ δυστυχῇ καὶ θὰ τὸν ὠθήσῃ διὰ τῆς κινδυνώδους ὁδοῦ, ἣν τώρα βαδίζει, εἰς τὸ βέραθρον. . .»

«Εἶμαι πληρέστατα περὶ τούτου πεπαισμένος, πλὴν θὰ θελήσῃ ἄρά γε νὰ πεισθῇ καὶ ἐκεῖνος ;»

«Ἐδοκίμασα, πλὴν τοῦτο τὸν ἠρέθισε τρομερά».

«Δὲν ἦτο φρόνιμον, δι' ὃ πρέπει ἐγὼ νὰ προσέξω πολὺ.»

«Ὁμιλήσατε, ἐνεργήσατε ὅπως Σὺς φωτίσῃ ὁ Θεός. Εἶμαι πεπαισμένη, ὅτι θέλετε διευθύνει πάντῃ κατ' εὐχὴν. Καὶ παρακλῶ πολὺ . . ., θὰ ὑπάγητε αὐρίον ἀμέσως πρὸς ἐντάμωσίν του ; Ἐνωρίς, ὅπως τὸν εὑρήτε ἐτι κατ' οἶκον . . . καὶ θὰ μὲ εἰδοποιήσητε ἀμέσως» Ταῦτα εἰποῦσα ἠγέρθη.

«Θὰ τὸ κάμω, ἀλλ' ἄπαξ ἐτι Σὺς λέγω, μὴ περιμένετε πολλὰ». Τὴν συνώδευσα ἐξερχομένην . . . Ὅτε ἔμεινα μόνος, ἐπῆλθεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἡ ἀντίδρασις. Ἐβλεπον ἐμαυτὸν ἀνκμιχθέντα εἰς ὑπόθεσιν, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὁποίας δυνατὸν αἱ ἐνέργειαι μου νὰ ἐξελαμβάνοντο ὡς ὑποπτοὶ καὶ ἀμφίβολοι, εἰς ὑπόθεσιν τέλος, περὶ τούτου δὲ ἐπειθόμην ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἥτις οὐδέποτε ἠδύνατο νὰ τελειώσῃ καλῶς. Δεδόσθω, ὅτι αἱ πρῶται σχέσεις ἀποκαθίσταντο ἐπὶ πόσον θὰ ἠδύναντο αὗται νὰ διατηρηθῶσιν ἀνκλλοίωτοι μεταξὺ ταιούτων ἀνθρώπων ; . . . Ἐπειδὴ ὅμως εἶχον ὑποσχεθῇ τὴν συνδρομὴν μου εἰς τὴν πτωχὴν καὶ ἀπηλπισμένην ἐκείνην γυναῖκα, διηυθύνθην τὴν ἐπομένην πρωΐαν πρὸς τὸ οἶκημα τοῦ Ἀλέξη . . . Ὁδηγηθεὶς ὑπὸ ὑπηρέτου, εἰσῆλθον εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐύρον αὐτὸν προγευματίζοντα καὶ καπνίζοντα μακρὰν καπνοσύριγγα. Ἐκπλαγεὶς ἀνεσκίρτησε, μὲ ὑπεδέχθη δὲ λίαν φιλοφρόνως. «Κύριέ μου,» εἶπε, «ποία περίστασις μοὶ παρέχει τὴν εὐχαρίστησιν νὰ Σὺς ἶδω εἰς τὸν οἶκόν μου ; . . Ὡς βλέπετε προγευματίζω . . . ἐτι. Ἐπιθυμεῖτε καφέν, τείον, σοκολάταν. . .»

Ἠρνήθην εὐχαριστήσας.

«Τούλάχιστον ἐν σιγάρων» καὶ ἀνοίγων πολυτελέστατον σκύτινον κιβώτιον : «Προμήθεια ἐξ Ἀθῶνης κατ' εὐθεΐαν», προσέθηκε μᾶλλον ἀφορημένος ἢ ἐπαιρόμενος.

Μὴ θέλων νὰ ἀρνηθῶ, ἔλαβον ἐν τῶν σπυρίων ἐκείνων σιγάρων, ἐνῶ ὁ Ἀλέξης προθύμως μοὶ προσέφερε πῦρ.

Ἀφοῦ ἀμφότεροι ἐκαθέσθημεν, «Κύριέ μου,» ἤρχισα, «δὲν νομίζω ν' ἀπατώμαι παραδεχόμενος ὅτι ὅπωςδῆποτε μαντεύετε τὸν λόγον τῆς ἐπισκέψεώς μου.»

«Ναί, ἂν θέλητε νὰ μὲ ὀνομάσητε οὕτω, ἂν καὶ θὰ ἦτο ὀρθότερον ἂν

ἐλέγετε, ὅτι ἔρχομαι τῇ παρακλήσει τῆς δεσποινίδος Λουδοβίκας Μάν-
σφελδ, ἥτις εἶνε λίαν δυστυχής.»

«Πταίει μόνη της!» ἀνεφώνησε· «τῇ ἐξέθηκα τὰ πάντα, τῇ προέτεινα
τὰ ὀρθότερα τῶν πραγμάτων. Πλὴν δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ τίποτε, δὲν θέ-
λει νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι τὰ αἰσθήματα εἶνε παροδικὰ καὶ ὅτι νῆαι ἐντυπώσεις
ἀπαιτοῦσι καὶ αὐτὰ τὰς θυσίας των. . . .»

«Κύριέ μου,» διέκοψα, «δὲν σκέπτεσθε καθόλου ὀρθῶς, ἀπαιτοῦντες παρ'
ἀγαπώσης γυναικὸς νὰ εὖρῃ φυσικὸν καὶ εὐνόητον ἐκεῖνο, ὅπερ εἰς ὑμᾶς,
ἴσως δὲ καὶ εἰς ἐμέ, φαίνεται τοιοῦτο. Ἀπαιτοῦντες τοῦτο, ἀπαιτεῖτέ τι
ὑπεράνθρωπον. Βεβαιώθητε ὅτι ἡ Λουδοβίκα Σας ἀγαπᾷ.»

«Ναί, μάλιστα,» εἶπεν ἀνυπομόνως, «μὲ ἀγαπᾷ, τὸ γνωρίζω . . . καὶ
ἐγὼ τὴν ἠγάπησα θερμῶς, πολὺ θερμῶς. Ὡ! «ἐξηκολούθησεν ὡσεὶ ἀναπο-
λῶν τὸ παρελθόν, «δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσον ὠραία, πόσον θελ-
κτικὴ ἦτο! Οἱ ὀφθαλμοὶ της, τὸ ἀνάστημά της, αἱ χεῖρές της καὶ οἱ πό-
δες . . . καὶ τώρα ἀκόμη εἶνε ὠραία πρὸς δὲ καὶ καλὴ, λαμπρὰ φύσις. . .
Οὐδεμίαν τῶν ἀδελφῶν της δύναται, ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον, νὰ παρα-
βληθῇ πρὸς αὐτήν. . . .»

«Λοιπὸν. . . .»

«Λοιπὸν . . . καὶ ὅμως δὲν τὴν ἀγαπῶ πλέον, δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν
ἀγαπήσω! Εἶνε πάντοτε ἡ αὐτὴ! Πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀφοσίωσις, ἡ αὐτὴ
τρυφερότης, πάντοτε αἱ αὐταὶ περιπαθεῖς ἐκφράσεις. Ἡ μονοτονία αὕτη
ἐπιδρᾷ ἐνοχλητικῶς. Ἰδέτε ἀφ' ἐτέρου τὴν ἀδελφὴν της Μιμήν. . . παρὰ-
ξενον, περίεργον πλάσμα, πλήρες ὅμως πνεύματος, πλήρες ζωῆς καὶ ἀστείό-
τητος . . . θελκτικὸν διαβολάκι.»

«Τὸν τελευταῖον τοῦτον χαρακτηρισμὸν ἐξελέξατε ἐξαισίως, ἀπήντησα
ἡσύχως . . . «Πλὴν νομίζετε ὅτι ὅλα ταῦτα Σας δίδουσι τὸ δικαίωμα νὰ
ἐγκαταλείψητε γυναῖκα, ἥτις Σας ἀγαπᾷ πιστῶς καὶ εἰλικρινῶς καὶ ἥτις
τὸ πᾶν ἐθυσίασε δι' ὑμᾶς;» Ἠγέρθη ὡσεὶ ὑπὸ ἐλατηρίου ἀνχτινυχθεῖς·
«Ναί!» εἶπε διὰ ταχείων βημάτων τὸ δωμάτιον διασκελίζων, «ναί, μοῦ
ἐθυσίασε πολλά, τὸ πᾶν. Ἠξεύρω τί ἐννοεῖτε. Πλὴν διατί τὸ ἔκαμε;! Δὲν
τὸ ἀπήτησα. Ἐπρεπε νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ παραδοθῶ εἰς τὴν τύχην μου.
Ἐκτὸς τούτου . . . ἐτακτοποίησα πᾶν ὅ,τι ἀπ' ἐκείνης τῆς ἐποχῆς ἠδύ-
νατο νὰ τὴν πιέζῃ ἢ νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Τῇ ὑπεσχέθην ὅ,τι λαμπρότερον
ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμήσῃ. Πλὴν ἀπέριψεν ὅλα, προτιμῶσα νὰ ζήσῃ δίδουσα
μαθήματα μουσικῆς. Ὅ,τι ἀπαιτεῖ εἶνε ἀγάπη καὶ πάλιν ἀγάπη . . . αὐ-
τὴν δὲν δύναμαι νὰ τῇ τὴν δώσω.

«Τότε εἴχετε τὸ καθῆκον βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, τρυφερῶς καὶ ἐπι-
φυλακτικῶς νὰ ἀνακοινώγητε εἰς τὴν Λουδοβίκαν τὴν κατάστασίν Σας
καὶ τὰς ιδέας Σας, μετὰ τῶν ὑποίων βεβαίως δὲν θὰ ἐκηρύσσετο ἀμέσως

σύμφωνος. Οὐδέποτε δ' ἔπρεπε ν' ἀπωθήσῃτε τὴν δυστυχὴ τόσο σκληρῶς καὶ νὰ τὴν ἀπειλήσῃτε διὰ τρόπου ἥκιστα εὐλαβοῦς.»

«Τὸ ἔπραξα διότι ἐξέλεξεν ἀπρεπῆ μέσα, ὅπως, ἐκδιόζουσά με, ἐπανακτήσῃ τὴν ἀγάπην μου. Ἐξηυτέλισε τὴν ἀδελφὴν τῆς ἐνώπιόν μου καὶ προσεπάθησε νὰ διεγείρῃ ἐν ἐμοὶ τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ Μιμὴ δὲν με ἀγαπᾷ».

«Καὶ ἂν εἶχε δίκαιον;» εἶπον σοβαρῶς;

«Ἐμείνεν ἀκίνητος.

«Ὁμιλεῖτε ἐνδιαφερόμενος διὰ τὴν Λουδοβίκην», εἶπε.

«Κύριέ μου», εἶπον ἐγειρόμενος καὶ πρὸς αὐτὸν διευθυνόμενος, «εἶνε ἀληθές, ὅτι τὸ διάβημά μου σᾶς δίδει κάπως τὸ δικαίωμα νὰ ἔμφιβέλλητε περὶ τῆς ἐντελοῦς εἰλικρινείας τῶν λεγομένων μου. Πλὴν, ἂν ᾔδύνασθε ν' ἀναγνώσῃτε ἐν τῇ ψυχῇ μου, ἠθέλετε πεισθῆ, ὅτι λίχν τιμίως ἐνεργῶ καὶ ὑπὲρ τῆς Λουδοβίκας καὶ ὑπὲρ ὑμῶν. Τὸ ἐπαναλαμβάνω: Ἡ Μαρία Μάνσφελδ δὲν σᾶς ἀγαπᾷ». Ἐπειδὴ δὲ μ' ἐθεώρει ἐκπεπληγμένος προσέθηκα ταχέως: «Ὅχι ὑμᾶς μόνον, ἀλλ' οὐδένα!» Ἡ Μιμὴ ἀνήκει εἰς τὴν τάξιν τῶν γυναικῶν ἐλείνων, αἵτινες τότε μόνον ἀγαπῶσιν ὅταν δὲν εἶνε πλέον ἱκαναὶ νὰ διεγείρωσιν, ἀγάπην». Διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὸ κῆθισμά του καὶ ἐκαθέσθη σιωπηλός, μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, ἐφκίνητο δ' ἐπαναλαμβάνων κατ' ἰδίαν τὰς παρ' ἐμοῦ ἐκστομισθείσας λέξεις. Θὰ εἶχε βεβαίως καὶ ἄλλοτε σκεφθῇ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, καθόσον ἐφαίνετο διεξάγων ἐν τῇ ψυχῇ του πάλιν.

«Δὲν ἦλθον ἐνταῦθα μὲ τὴν πρόθεσιν», ἐξηκολούθησα πλησιάζων αὐτόν, «ν' ἀναδαυλίσω σβεσθέντα αἰσθήματα. Τοῦτο οὐδεμίᾳ δυνάμει εἶνε δυνατόν νὰ κατορθώσῃ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἄς ὁμιλήσωμεν τιμίως καὶ εἰλικρινῶς! Πρὸς τὴν Μιμὴν σᾶς ἐλκύει ἡ δυνάμις τῶν νεαρῶν τῆς θαλγήτρων. Εὐρίσκετε παρ' αὐτῇ χαρὰς καὶ ἀπολαύσεις, ἅς δὲν δύναται νὰ σᾶς παράσχῃ πλέον ἡ Λουδοβίκα. Πλὴν συλλογίσθητε, ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἀποτελεῖται οὐδὲ συνίστάται ἐξ ἀπολαύσεων, καὶ δὴ πρέπει νὰ συνειθίσωμεν νὰ ὑπομένωμεν καὶ στερήσεις καὶ νὰ θυσιαζώμεθα καὶ δι' ἑαυτοὺς καὶ δι' ἄλλους. Σκέφθητι, ὅτι ὑπάρχουσι καθήκοντα, ἅτινα, καθόσον δὲν ἀντιφάσκουσι πρὸς τὸ ἐγὼ μας, πρέπει νὰ ἐκπληρωθῶσι διὰ παντὸς τρόπου. Ἀναγνωρίσατε, ὅτι τὸ παρελθὸν δὲν δυνάμεθα νὰ τὸ ἀρνηθῶμεν, νὰ τὸ ἀπορρίψωμεν ὡς παλαιωθὲν φέρεμα. Ἐσκέφθητε δὲ τέλος τί ἠρνήθητε καὶ τί ἀπεκτήσατε! Ἀφ' ἐνὸς γυναικῆα γλυκεῖαν καὶ εὐγενῆ, πλήρη ἀφοσιώσεως καὶ πίστεως, εὐχαριστημένην τότε μόνον, ὅταν δύναται ν' ἀναπνέῃ τὸν αὐτὸν μὲ ὑμᾶς ἀέρα: ἀφ' ἐτέρου δὲ πλάσμα μᾶλλον ἀκανθῶδες ἢ ἐλκυστικόν, μεστὸν μὲν εὐθυμίας καὶ ἐλαστικότητος, ἀλλὰ καὶ παντέλως στερούμενον καὶ ψυχῆς καὶ καρδίας, ὃν, ὅπερ ἐπλάσθη μόνον διὰ νὰ εἶνε πικρακὴς καὶ ὅπερ μὲ ψυχρὸν αἷμα θὰ σᾶς ἐγκαταλείψῃ ἀμέσως, ἅμα ἰδὼν, ὅτι δὲν εἴσθε εἰς θέσιν νὰ πραγματοποιήσῃτε καὶ τὴν ἐλαχίστην τῶν

ιδιοτροπιῶν της. Ἐπὶ πόσον ὁμῶς καὶ μὲ ὁποῖας θυσίας θὰ σὰς εἶνε τοῦτο δυνατόν; Ἴσως δὲν μοὶ ἐπιτρέπεται νὰ σὰς καταστήσω προσεκτικὸν ἐπὶ τῶν ἐπιχειρήσεών σας, ὥς ἐπιεικῶς δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ μόνον ἀναξιοπρεπεῖς. Οὐδέποτε ἄρ' ἐτέρου μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀναμειχθῶ εἰς τὰ τοῦ βίου σας, δίδων ὑμῖν συμβουλὰς, ὥς δὲν μὲ ἐζητήσατε. . . πλὴν εἰπέτε σεῖς αὐτός, πῶς θὰ τελειώσωσιν ὅλα αὐτά;»

Ἦτο ἄφωνος εἶχε καταισχυνθῇ, ἀλλ' ἦτο συγκινημένος καὶ τεταραγμένος. «Ναί, εἶνε ἀληθές!» ἀνέκραξε σφίγγων τὴν χεῖρά μου. «Ἐχετε πλῆρες δίκαιον! Πλὴν τί πρέπει νὰ πράξω; Ὁ πειγμένος ἀπὸ τὰ μαλλιά του πρᾶνεται. . . Ἡ ζωὴ μου ἔχει ἀρχίσαι κακῶς. . .» — «Μὴ ἀπελπίζεσθε! Εἰσθε ἀκόμη νέος. Ἄνθρωπος, ὡς ὑμεῖς, μὲ προτερήματα καὶ ἱκανότητα, πρέπει νὰ πλάσῃ βέβαιον καὶ τίμιον μέλλον, ἀρκεῖ μόνον νὰ τὸ θελήσῃ, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀποφασίσῃ! Τὴν καλλιτέραν πρὸς τοῦτο εὐκαιρίαν Σὰς παρέχει ἡ μετὰ τῆς Λουδοβίκας ἐνωσις. Καὶ ἐκείνη δύναται νὰ κερδίῃ τι. Θὰ βοηθῇτε ὁ εἰς τὸν ἄλλον ἀμοιβαίως καὶ θὰ κατορθώσητε, ὑπερνικῶντες ὅλας τὰς τρικυμίας καὶ τοὺς σκοπέλους, ν' ἀποκτήσῃτε ἐν τῷ ἁπλῶ καὶ μετριόφρονι οἴκῳ Σας τὰ μεγάλαια ἀγαθὰ τοῦ κόσμου: Ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν».

Ἐφαίνετο σκεπτόμενος. Συγκίνησις καὶ προσπάθεια πρὸς ἀπόφασιν διακρίνοντο ζωγραφούμεναι ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἐπειθόμην δὲ βελήδον, ὅτι ἐν τῇ καρδίᾳ του παρσκευάζετο σπουδαία μεταβολή.

«Καὶ τί θ' ἀπογείνη ἡ Μιμή;» μὲ ἠρώτησε σιγαλά.

«Ἐγκαταλείφατέ την εἰς τὴν τύχην της! Θὰ εὔρῃ μόνη τὸν δρόμον, ὃν θ' ἀκολουθήσῃ».

Μόλις ἐπρόφερα τὰς λέξεις ταύτας, ἰσχυρὸς κωδωνισμὸς ἀνήγγειλεν ἐπισκέπτην, σχεδὸν δὲ συγχρόνως εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον ἡ Μιμή λαμπρῶς ἐνδεδυμένη, στίλβουσα ἐκ μετάρης καὶ βελούδου καὶ φέρουσα κομποτάτον πτερωτὸν πῖλον ἐπὶ τῆς ἐπιμελῶς βεδοστρυχισμένης κόμης. Ἔστη ἄφωνος ἐπὶ τῇ θεᾷ μου. Τὸ ἐξωτερικὸν της εἶχεν ἀλλοιωθῇ ἐπικιοθητῶς ἀπὸ τῆς τελευταίας φορᾶς, καθ' ἣν τὴν εἶχον ἰδεῖ. Εἶχεν ἀνκπυχθῇ πολὺ τὰ δὲ χαρακτηριστικὰ της ἀπέκτησαν διακεκριμένον ὕφος.

Ὁ Ἀλέξης ὥρμησε πρὸς δεξιῶσιν αὐτῆς, ἀμέσως δ' ἐνόησα ὅτι τὸ πᾶν ἐχάθη.

«Ὡς βλέπεις, ἀγγελοῦδι μου, ἔχω ἐπίσκεψιν. . . πῆγαινε πρὸς καιρὸν εἰς τὸ παρακεῖμενον δωμάτιον». Τὴν συνώδευσε, διέκρινε δ' ὅτι ἀντήλλαξαν χαμηλῇ τῇ φωνῇ λέξεις τινάς. Μετὰ τινε χρόνον ἐξῆλθε, «Συγχωρεῖτε» εἶπε μετὰ τινος στενοχωρίας, «ὅτι δὲν δύναμαι νὰ ἔχω ἐπὶ πλέον τὴν τιμήν. . . σπουδία ὑπόθεσις. . .» καθ' ὃν δὲ καιρὸν ἀνεζήτουν τὸν πῖλόν μου, ἐξηκολούθησεν

«Ἔστε βέβαιος, ὅτι εἶμαι εἰς θέσιν νὰ ἐκτιμῇσω τὰς συμβουλὰς καὶ τὰς

πρατηρήσεις Σας . . . καὶ ὅτι ἀναγνωρίζω αὐτὰς ἐν μέρει. Θὰ Σὰς ἤμαι πάντοτε εὐγνώμων . . . Δὲν δύναμαι ὅμως εἰς τὴν περίστασιν τούτην νὰ λάβω τόσῳ ταχέως τὴν ἀπόφασίν μου. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν Λουδοβίκαν, σὰς παρακαλῶ νὰ τῇ ἀνακοινώσετε, ὅτι καὶ πρότερον εἶχον σκεφθῇ καὶ ζυγίσει τὰ πάντα, ὅτι καταναῶ πόσον θὰ τὴν λυπήσῃ . . . δυστυχῶς ὅμως, πρὸς τὸ πικρὸν, δὲν δύναμαι οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον νὰ μεταβάλω τὰς σχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα . . . Ἀπολύτως τίποτε!» προσέθηκε μὲ τὴν ἐπιμονὴν ἐκείνην, ἥτις ἰδιόζει εἰς ἀσθενεῖς μόνον φύσεις.

Τὸν ἐβλεπε σιωπῶν. «Θὰ τῇ τὸ ἀνακοινώσω», εἶπον, καὶ ἔφυγον τέλος.

Διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὴν Λουδοβίκαν, ἥτις, ἀφοῦ ἐχωρίσθη ἀπὸ τὰς ἀδελφάς της, εἶχεν ἐνοικιάσει ἀπέριτον δωμάτιον. Μὲ ὑπεδέχθη μετ' ἀπελπιστικῆς ἀνυπομονησίας, «Λοιπὸν, λοιπὸν;» ἤρώτα, ἐνῶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθηροβόλουν.

«Ὅπως προέβλεπον οὕτω καὶ συνέβη.» Καὶ διηγήθη αὐτῇ τὰ διητρίξαντα.

Ἡ καρδίᾳ μου ἐσχίζετο, ὅτε εἶδον αὐτὴν συγκρατοῦσαν καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν ἀναπνοὴν ὅπως μὴ ταραξῇ τὴν διήγησίν μου, ἐνῶ ἀφ' ἑτέρου ἐκάστη μου λέξις ἐπιπτεν ἐπὶ τῆς ψυχῆς της ὡς ἀνκαλελυμένος μόλυβδος. Μιστὴ λύπης καὶ ἀπογνώσεως προσεπάθει νὰ καταβάλῃ τὴν ὀδύνην της. Συγκίνησις, χαρὰ καὶ ἐλπίς ἐζωγραφίζοντο διαδοχικῶς ἐπὶ τοῦ προσώπου της . . . μέχρις οὔ τέλος, ὑπακούουσα εἰς τὴν γυναικεῖαν ἀδυναμίαν, ἀνελύθη εἰς ποταμοὺς δακρύων.

Καὶ ὅμως ὑπῆρχε μέσον, δι' οὗ ἠδύνετό τις νὰ σώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἀπελπιστικῆς ταύτης θέσεως καὶ νὰ τῇ ἀποδώσῃ ὁλοσχερῶς τὴν ψυχικὴν της γαλήνην. Τοῦτο θὰ κατωρθαῖτο ἂν ἀπεκάλυπτε τις αὐτῇ ἐν εἰλικρινείᾳ τὴν κατάστασίν της, ἠδύνετο δὲ συγχρόνως καὶ νὰ πείσῃ αὐτήν, ὅτι οὐδὲν πλέον εἶχε νὰ περιμένῃ, ἢ νὰ ἐλπίζῃ. Δυστυχῶς ὅμως ἤλπιζεν ἔτι. Καθόσον, ἀφοῦ ἐπὶ μακρὸν ἐσιώπησε, διατελοῦσα ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντύπωσιν τῆς διηγήσεώς μου, προσεπάθησε μετὰ ταῦτα, ἐνστίκτως, νὰ εὕρῃ ἄγκυραν σωτηρίας εἰς τὸ εὐχαριστότερον μέρος αὐτῆς. «Λοιπὸν ὠμίλει περὶ ἐμοῦ καλὰ καὶ μετ' ἀγάπης;» ἤρξατο ἠρέμα. «Παρατηρήσατε ὅτι συνεκινήθη, σὰς ἐφάνη ὡσεὶ θέλων ὡσεὶ προτιθέμενος . . .»

«Νὰ ριφθῇ ἀπὸ τῆς μιᾶς ἀβύσσου εἰς τὴν ἑτέραν!» διέκοψα. «μὰ ἐφάνη προτιθέμενος νὰ λάβῃ ἀπόφασιν, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ μετενόει αὔριον ἢ μεθαύριον καὶ θὰ τὴν ἀπηνεῖτο. Δὲν εἶνε ἄνθρωπος, οὔτινος ἡ ἐνέργειά στηρίζεται ἐπὶ ἀρχῶν περὶ τούτου ἐπείσθη, ὅτε εἶδον πῶς ἐπενήργησεν ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἐμφάνισις μόνῃ τῆς ἀδελφῆς σας. Εἰς μίαν λέξιν συνοψίζων τὰς ιδέας μου σὰς λέγω ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον δι' ὑμᾶς ὅτι δὲν σὰς ἀγαπᾷ!»

«ὦ! ὦ!» εἶπε κοπτομένη καὶ ἐνώνουσα τὰς χεῖράς της. «Συνέλθετε, Λουδοβίκα», εἶπον, «ἀντικρύσατε τὰ συμβάντα μὲ θέλησιν ἰσχυρὰν καὶ

ἀπόρρουν καὶ λησμονήσατε ἄνθρωπον, ὅστις δὲν εἶνε ἄξιός ν' ἀγαπᾶται παρ' ὑμῶν».

«Οὐδέποτε! οὐδέποτε!» εἶπε ριπταζομένη ἔνθεν κάκειθεν ἐπὶ τοῦ σοφᾶ.
«Δὲν δύναμαι, δὲν θέλω νὰ τὸν λησμονήσω. Δὲν δύναμαι καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν χάσω. Εἶνε τὸ πᾶν δι' ἐμέ!» «Τὸ πᾶν; Δὲν ἔχετε μήπως ἑαυτήν, δὲν ἔχετε τὴν τέχνην σας;» «Μὴ μοῦ ὁμιλεῖτε περὶ τῆς τέχνης μου! Ἐκεῖ κεῖνται τὰ βιολία μου, ἀπὸ πολλοῦ ἐγκαταλειφθέντα καὶ ἤδη πλήρη κονιορτοῦ. Ἀπὸ πολλοῦ δὲν παίζω πλέον. Ἄλλοτε ... ἄλλοτε δὲν ὑπῆρχε μεγάλαιτέρᾳ ἀπόλαυσις δι' ἐμέ ἢ τὸ νὰ μεταδίδω εἰς τὰς συνκισθαινομένας χορδὰς τὴν μυστικὴν ἀγάπην, τὴν εὐτυχὴ χαρὰν καὶ τοὺς γλυκαῖς πόνους τῆς καρδίας μου. Τώρα ὅμως τὰς μισῶ, σπικνίως δὲ μόνον ἐπιθυμῶ νὰ τὰς πλήξω ... διὰ νὰ σπάσουν ... νὰ σπάσουν ὡς ἡ καρδίᾳ μου!»

«Μὴ ἀνοσιουργεῖτε!» εἶπον σοβαρῶς καὶ ἐν ὅλῃ τῇ αὐστηρότητι.
«Μὴ ἀποσκορακίζετε τὸ θεῖον δῶρον ἀγνωμόνως. Συλλογίσθητε ὅποσοι τῶν περὶ ἡμᾶς ἀνθρώπων στενάζουσιν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πτωχείας, τῆς λύπης καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ, δὲν κατέχουσι δὲ τίποτε, δι' οὗ ὑποβοηθούμενοι, νὰ δυνηθῶσιν, ἀναρριχώμενοι, οὕτως εἰπεῖν, νὰ ἐπιτύχωσιν ἐλευθερωτέραν ἀτμοσφαῖραν. Σκέφθητε πόσαι δίκαιαι ἐλπίδες χάνονται εἰς τὸν κόσμον τοῦτον καὶ λησμονήσατε τὸ ἀπολεσθὲν». — «Σεῖς εἰσθε ἀνὴρ!» ἀνέκραξε, «καὶ δὲν ἠξεύρετε τί εἶνε διὰ τὴν γυναῖκα ἡ ἀγάπη, ὁ ἔρως!»

«Τὸ ἠξεύρω! Ἡ ἀγάπη εἶνε ὁ προορισμός τῆς γυναικός. Αἱ ἀδιάκοποι ὁμῶς σκέψεις, ἡ ἐν γένει πύσδος, οἱ μόχθοι διὰ τὸ κοινὸν καλόν, ἦσαν καὶ εἶνε ὁ προορισμός τοῦ ἀνδρός. Καὶ ὁμῶς, πόσον συχνὰ ἀνταρμείβεται ὁ ἀνὴρ μὲ τὴν γενικὴν περιφρόνησιν, μὲ τὴν ἀχαριστίαν καὶ μὲ τὸν περὶ γελῶν, δι' ἐκεῖνα, ὑπὲρ ὧν ἐθυσίῃσε τοὺς μόχθους, τὸν ἰδρωτὰ καὶ πλήρη καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς του! Εἰς τοῦτον λοιπὸν τὸν κόσμον τῆς ἀπάτης καὶ τῆς πλάνης, εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς ὃν οὐδὲν διαρκές καὶ μόνιμον ὑπάρχει, ἔπαιτε ἡ γυνὴ μόνη νὰ διατηρήσῃ διερκεῖ καὶ ἀπρόσβλητον τὴν εὐτυχίαν της;!

Ἐσιώπη. Ἐγὼ ἐξηκολούθησα. «Ἰδωμεν δὲ ἂν εἶνε ἡ κατάστασις σας καὶ τὴν τρεμερὰ. Δύνασθε νὰ εἴπητε: Ἐξῆσα καὶ ἀπῆλαυσα! ... Ἐνῶ εἰς ἄλλας γυναῖκας οὐδέποτε ἐπετράπη ν' ἀνοιξῶσι τὴν κάλυκα τῆς καρδίας των, ἀπ' ἐναντίας δ' ἠναγκάσθησαν μὲ δέσμια ἔτι αἰσθήματα νὰ κατέλθωσιν εἰς τὸν τάφον!»

Ἐκλαίει πικρῶς. Ἠγέρθη τότε καὶ πλησιάζων αὐτήν, «Λουδοβίκα, ἐπιθυμῶ νὰ μὲ θεωρῆτε ὡς φίλον Σας»· ἐπειδὴ δ' ἐκεῖνη ταχέως ἀπωθοῦσά με προέβαλε τὰς χεῖρας, ἐξηκολούθησα. «Μὴ μὲ παρεξηγεῖτε! Δὲν εἰμαι ἐξ ἐκείνων, οἵτινες εἰς τοιαύτην στιγμὴν θὰ ἐτόλμων νὰ κάμουν ἐρωτικὰς ἐκμυστηρεύσεις ... ἔτι ἄπαξ: Θεωρεῖτέ με ὡς φίλον Σας! Συνείθισα νὰ βαδίζω ἐπὶ ἀτραποῦ τῆς στέρησεως. Θέλω νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὑμῶν ὡς

μήτηρ ἐπὶ ἀσθενὺς τέκνου τῆς . . . μέχρις οὗ συνδικαλλαγῇτε καὶ πάλιν μετὰ τὴν τύχην καὶ τὴν τέχνην καὶ ῥθάστητε εἰς τὴν περιωπὴν ἐκείνην, ἀφ' ἧς θὰ στρέφητε γελῶσα τὸ βλέμμα Σας πρὸς τὸ πάλαιον . . . ἴσως δὲ καὶ πρὸς πολὺ καλλίτερον μέλλον».

Ἐφάνετο ἡσύχως σκεπτομένη. Αἰφνιδίως ὁμως γοερῶς κλαίουσα καὶ τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ προσώπου φέρουσα. «Ὁχι! Ὁχι! δὲν δύναμαι νὰ τὸν στερηθῶ! Τὸ πρὸς τὴν Μιμῆν πάθος τοῦ δὲν θὰ διαρκέσῃ πολὺ, τότε δὲ πρέπει . . . εἶμαι βεβαίη, ὅτι θὰ ἔλθῃ πρὸς ἐμέ. Θὰ ὑποφέρω τὰ πάντα μεθ' ὑπομονῆς. Ἄς μὲ ὀβρίσῃ, ἄς μὲ ἀπειλήσῃ, ἄς μὲ ἀπωθήσῃ: Θὰ ἔμειναι εὐτυχής, ἔστω καὶ ἂν ἤθελε μὲ ἀπολακτίσει . . . δὲν δύναμαι νὰ ζήσω χωρὶς αὐτόν!»

Ὡπισθοχώρησεν. Ἡ ἀγρία καὶ μανιώδης αὕτη ἐκρηγνύει, ἡ τυφλὴ αὕτη κλίσσει, ἡ πόσον ἀλόγως ὑπεκφεύγουσα καὶ αὐτὴν τὴν λαμπροτέραν ἀκτῖνα τῆς ἀληθείας, τοῦ ἐπάγωσε τὴν καρδίαν. «Λοιπὸν,» εἶπον τέλος, «χαίρετε! Ὁ Οὐρανὸς ἔστω ὑμῶν βοηθός!»

Τί συνέβη μετὰ ταῦτα δύναμαι νὰ Σας διηγήθῃ ταχέως καὶ δι' ὀλίγων. Τὰ ἔμαθον, ὅπως συνήθως πᾶς τις πολλὰ μανθάνει περὶ ἀνθρώπων, οὐς γνωρίζει. — Τοῦ Ἀλέξη αἱ λαμπραὶ ἐπιχειρήσεις δὲν ἠδύναντο νὰ διατηρηθῶσιν ἐπὶ πολὺ. Μετὰ καιρὸν δὲν ἐπεστράφησαν διάφορα σημαντικὰ ποσά. Οἱ τοκογλύφοι κατέστησαν δόσπιστοι καὶ ἀπειλητικοί, ἐζήτουν δὲ μεγάλας ἀποζημιώσεις. Αἱ δοθεῖσαι νέαι προθεσμίαι δὲν ἐτηρήθησαν καὶ πάλιν. Ἐγένοντο καταγγελίαι. Οὕτω δὲ ὅλη ἡ ἐπιχείρησις, καθ' ἣν ἀνεκαλύφθησαν καὶ διάφοροι αἰσχροὶ καταχρήσεις, ἤρχισε νὰ κλονῇται σπινδαλίως, καταρρεύσασκα μετ' οὐ πολὺ ὀλοσχερῶς. Μόνη ἡ σύμπτωσις, ὅτι πρόσωπα ὑψηλῆς περιωπῆς εἶχον ἀναμιχθῇ εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἔσωσε τὸν Ἀλέξην ἀπὸ δικαστικῆς καταδιώξεως. Οὗτος περιῆλθε καὶ πάλιν εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον τῆς ἐλπεινότητος. Ἐνεκα τῆς ταρχῆς καὶ τῶν συγκινήσεων τῶν κρίσιμων ἐκείνων ἡμερῶν — καθ' ὃ διάστημα ἡ Μιμὴ ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους μετὰ τινος ἀκολούθου τῆς γαλλικῆς πρεσβείας — ἡσθένησε βαρέως καὶ ἀπέθανεν . . . Ἡ Λουδοβίκᾶ τὸν ἐνοστήλευσε καὶ τὸν περιεποιήθη εἰς τὸ πτωχικὸν τῆς δωμάτιον, τὸν ἔθουε δὲ πωλήσασα πᾶν ὅ,τι κατεῖχεν.

Ἀπέθανεν εἰς τὰς χεῖρας τῆς.

Ἐπακράτησε δὲ πάλιν σιωπὴ εἰς τὸ δωμάτιον ἀπὸ τῆς ὁδοῦ μόνον ἡκοῦντις ἐνίοτε τὸν βαρὺν δοῦπον διερχομένης ἀμάξης.

«Ἡ ἱστορία δὲν ἐτελείωσεν ἀκόμῃ», εἶπεν ὁχι! ὅ,τι ὁμως τὴν ἀκολουθεῖ, εἶνε μόνον βραχὺ ἐπεισόδιον, ἢ μᾶλλον βδελυρὸν ἀντίτυπον τῶν

ὅσα ἤκούσατε. Θὰ ἦτο ἀκατανόητον ἂν δὲν ἦτο ἀκατανόητος καὶ ἡ φύσις αὐτῆ τῆς γυναικός. Ἐκ τῶν ἐπομένων θέλετε πεισθῆ, ὅτι ἡ τυολὴ μοῖρα ὠδήγει τὴν Λουδοβίκην σταθερῶς πρὸς τὸ βάρβαρον.

«Τρία ἔτη εἶχον παρέλθει, δὲν εἶχον δ' ἐπκνίδει αὐτὴν. Ἡμέραν τινὰ τὴν ἀπῆντησα καθ' ὁδὸν στηριζομένην ἐπὶ τοῦ βραχίονος ἀνδρός. Ἔστημεν ἀμφοτέρω ἐνοστικτῶς. Μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν λέξεων τινων, δεικνύουσα τὸν συνοδευοντα αὐτὴν εἶπεν· ὁ σύζυγός μου, Βαρῶνος * * *. Τὸ ὄνομά του εἶνε περιττὸν νὰ Σὲς ἐπαναλάβω. Ἐνῶ δ' ἐκεῖνος ἐκλινε νωχελῶς τὴν κεφαλὴν του πρὸς χειρετισμόν, ἔλαβον εὐχαίριαν ὅπως τὸν παρατηρήσω. Ἦτο μεσήλιξ, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα καὶ εὐσαρκος. Τὸ πρόσωπόν του, ἐφ' οὗ ἐπαπόλαζεν ἐκρρασις ταπεινῶν ὀρμῶν, ἐφαίνετο, ὅτι ὑπῆρξέ ποτε ὠραῖον. Ἡ ἐνδυμασία του ἦτο μίγμα ἐπιμελείας καὶ παρχμελήσεως, καὶ αὐτὴ δὲ ἡ Λουδοβίκα προσέειπεν ἐπίσης ἀκαταστασίαν. Προσεποιήθη, ὅτι ἐξιαζόμενη καὶ ἐστράπην εἰς φυγὴν. — Χαίρω πολὺ εὐτυχῆσαις νὰ γνωρίσω παλαιὸν φίλον τῆς συζύγου... εἶπεν ὁ Βαρῶνος μὲ διάλεκτον προδίδουσαν καταγωγὴν ἐκ τῆς κεντρῶας Γερμανίας... Ἐλπίζω, ὅτι θὰ μᾶς κάμνητε τὴν εὐχαρίστησιν... κατοικοῦμεν... — Τὰ περαιτέρω δὲν ἤκουσα. Μετὰ τινὰ βήματα ἐστράφην ὅπως παρατηρήσω ἐκ νέου τὸ ζεῦγος. Μὲ κατέλαβε περίεργον αἰσθημα ὅτε εἶδον τὴν γυναικα, τὴν ὁποίαν δὲν ἠγάπησα μὲν ποτε θὰ ἠδυνάμην ὁμῶς ν' ἀγαπήσω πολὺ, πέρα πολὺ, νὰ βαδίζῃ μετὰ τοῦ ἀνθρώπου ἐκεῖνου.

«Μετὰ τινὰς ἐξδομάδος εἰσῆλθον ἐσπέραν τινὰ εἰς καφεναεῖον ὅπως ἀναγνώσω ἐφημερίδας. Εὗρον δ' ἐκεῖ τὸν Βαρῶνον πρὸς τι πρᾶθυρον καθήμενον. Βεβαίως δὲν μὲ ἀνεγνώρισε. Πρὸ αὐτοῦ ἔκειτο κενωθὲν ποτήριον κονιάκ. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν πικρετῆρει διὰ τῶν ὑελοπινάκων, φαινόμενος οὕτω ὅτι περιέμενέ τινα. Τέλος ἐφάνη πρὸ τοῦ παραθύρου ἡ σκια γυναικείας μορφῆς. Ὁ Βαρῶνος ἠγέρθη, ῥίψας δὲ μικρὰ τινὰ νομίσματα ἐπὶ τοῦ δίσκου, ἐξῆλθε δρομαίως. Ενδόμυχος ὤθησις μὲ ἠνάγκασε νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Ἠδυνήθην δὲ νὰ παρατηρήσω, ὅτι ἡ Λουδοβίκα — καθ' ὅτι ἐνναήσατε βεβαίως, ὅτι ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος γυνὴ ἦτο ἐκεῖνη — ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὸν κῆτι, ὅπερ κατὰ τὸ φαινόμενον δὲν τὸν εὐχαρίστησεν. Ἐχειρονόμει ζωηρῶς, ἡ δὲ φωνὴ του ἤκούετο ἤχηρὰ καὶ ἀπειλητικῇ. Ἐπὶ τέλους... φαίνεται τὸν εἶχε κατκνικήσει, καθ' ὅσον οὗτος τῇ προσέφερε τὸν βραχίονά του, μεθ' ὃ ἐκαμψαν εἰς πλάγιόν τινα δρόμον εἰσελθόντες, ὅπου δὲν ἠδυνήθην πλέον νὰ παρακολουθήσω αὐτούς.

Ἐκτοτε μόλις σήμερον εἶδον τὴν Λουδοβίκαν. Ἀμέσως ἐνόησα τί εἶχε συμβῆ, καθ' ὅσον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης εἶχον συλλάβει λίαν λυπηρὰς ὑπονοίας. Θέλων ὁμῶς καὶ νὰ πεισθῶ περὶ τῶν διατρεζάντων, μετέβην μεθ' ὑμῶν ἐφ' ἀμάξης εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Βέργερ, ὅστις ἐπεκύρωσε τὰ πάντα. Ἡ δυστυχὴς εἶχε γνωρίσει, Κύριος οἶδε πῶς, τὸν Βαρῶ-

νον, ὅστις διετείνεται ὅτι διέτριβεν ἐν Βιέννῃ πρὸς διεξαγωγὴν δίκης ἀφωρώσης κληρονομίαν, ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς Λουδοβίκας — αὕτη συνήνεσεν, εἶμαι ὑπερβέβαιος, ὅχι ἐκ κλίσεως, ἀλλ' ὠθουμένη ὑπὸ τῆς ἀθλίας ἐκείνης ἐπιθυμίας, ἣν τέλος πᾶσα γυνὴ ἀποκτᾷ, τοῦ ν' ἀνήκη δηλαδὴ διαρκῶς εἰς ἓνα ἄνδρα. Ἐπὶ τινὰ χρόνον διετῆρει καὶ ἐκεῖνον καὶ ἑαυτὴν διὰ μαθημάτων μουσικῆς οὐδὲ κἂν φανταζομένη πλέον νὰ παίξῃ καὶ πάλιν δημοσίᾳ. Αἱ ἐλπίδες τῆς κληρονομίας ἀπεδείχθησαν ἐντὸς ὀλίγου ὅλως ἀβάσιμος, ὁ δὲ Βαρῶνος, ὅστις εἶχε δύο μεγάλα χαρίσματα, τὸ τοῦ πότου καὶ τὸ τοῦ παιγνιδίου, ἐχρειάζετο χρήματα. Ἡ Λουδοβίκα ἔπρεπε νὰ πορισθῇ αὐτὰ διὰ δανείων, ἅτινα κατ' ὀρθοῦ νὰ εὕρῃ ἢ διὰ δώρων, ἅτινα ἐπετύγγανεν ἐπαιτοῦσα. Ὅτε δὲ τέλος δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὕρῃ τίποτε, ἤρχισε νὰ μεταχειρίζηται αὐτὴν βαναύσως... ἠθέλησε δὲ νὰ τὴν ἐξαναγκάσῃ, ὅπως πωλήσῃ τὰ τελευταῖα ὑπόλοιπα τῆς ὠραιότητός της.... Τοῦτο δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνεχθῇ ἡ δυστυχὴς. Σήμερον πρωτὶ εἶχε πάλιν ἀποστείλει αὐτὴν πρὸς ἐξεύρεσιν χρηματικοῦ ποσοῦ... ὅλως ἀσημάντου ποσοῦ. Καὶ αὕτη ἡ ἀδελφὴ της καὶ ὁ γαμβρός της, οἵτινες μέχρι τοῦδε πάντοτε εἶχον βοηθήσει καὶ συνδράμει αὐτὴν, ἠρνήθησαν τὴν φορὰν ταύτην νὰ τὸ πράξωσι. Δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπανεέλθῃ οἴκαδε, εἶχε δέ, φαίνεται, πλανηθῇ ἐπὶ πολὺ... τὰ λοιπὰ ἠξεύρετε.... »

Ἐσιωπήσαμεν ἀμφότεροι.

«Καὶ τώρα εἰπέτε μοι», ἐξηκολούθησε, «πῶς τὸ ἀγγελικὸν τοῦτο πλάσμα, τὸ κοσμούμενον ὑφ' ὅλων τῶν προτερημάτων ἐκείνων τοῦ φύλου του, ἅτινα ἄλλαι τόσῳ καλῶς νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐννοοῦσι, παρεδόθη εἰς ἀνάξιους τούτων, πῶς, ἀνατραπέντων τῶν ὄρων, προσεπάθει νὰ συντηρῇ ἐκείνους, οἵτινες εἶχον τὸ καθήκον νὰ ἐργάζωνται δι' αὐτήν, εἰπέτε μοι πῶς καὶ διατί εἰς τότῳ νεκρὸν ἔτι ἡλικίαν τοιοῦτον ἄθλιον τέλος εὔρε; Διατί νὰ μὴ εἶνε τόσῳ φρόνιμος καὶ συνετὴ, ὅπως ἡ ἀδελφὴ της Ἄννα, ἥτις τώρα εἶνε εὐτυχὴς σύζυγος καὶ μήτηρ; Διατί δὲν ἦτο τόσῳ πανοῦργος καὶ κακὴ ὡς ἡ ἀδελφὴ της Μιμή, ἥτις περιτρέχουσα τὸν κόσμον ὡς αἰδὸς, περιστοιχεῖται ὑπὸ θαυμαστῶν καὶ ἀπολαμβάνει χρυσὸν καὶ ἀδάμαντας; Διατί; Τοῦτο εἶνε τὸ μέγα αἴνιγμα, ὅπερ οἱ φιλόσοφοί μας ἢ οἱ ἠθικολόγοί μας οὔτε ὅμως ἀφ' ἑτέρου οἱ ξύλινοι χαρακτῆρες τῶν νέων μας δρακτογράφων θὰ δυνηθῶσι ποτε νὰ λύσωσι... τὸ αἴνιγμα, ὅπερ οὐδὲ αὐτοὶ οἱ φυσιολόγοι θὰ κατορθώσωσι ποτε νὰ λύσωσιν, ἔστω καὶ ἂν ἀνακαλύψωσιν ὅτι ἐκάστη ιδέα, ἐκάστη λέξις, ἐκάστη πράξις ἀπὸ τῆς ἀναλόγου ἰνὸς τοῦ ἐγκεφάλου, ἀπὸ τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ νεύρου ἢ ἀπὸ τῆς μᾶλλον ἢ ἥττον ἀνεπτυγμένης ἐνεργείας προσδιορισμένου τινὸς ὀργάνου ἐξαρτᾶται. Ὅταν δὲ τέλος ἀνκαλυφθῶσιν ὅλα ταῦτα, τότε θὰ μάθωμεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ μῖγμα μυστηριωδῶς ἐνεργούντων ἀτόμων, ἅτινα ἐν τῷ ἀναπτύσσεσθαι προσδιορίζουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν τύχην του, μεθ' ὅλα δὲ ταῦτα πιστεύω νὰ ἔχωμεν τότε κατανοήται

καὶ πεισθῇ, ὅτι μὲ ὅλως τὰς ἀποκτήσεις καὶ τὰς προόδους τῆς τότε ἐπα-
χῆς θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ ἔζη τις! . . .»

Προφέρων τὰς λέξεις τούτας εἶχεν ἐγερθῇ καὶ μοι εἶπεν τὴν χεῖρα
πρὸς ἀποχαιρετισμόν. . . . Ἀνεχώρησα. Ἡ πρωτεύουσα ἔξω ἐκοιμᾶτο νή-
δυμον. Οἱ ἡμίσεις φανοὶ τοῦ ἀερίφωτος εἶχον ἤδη σβῆσθῃ, σκοτεινὰ δὲ
σκιὰ περιεκάλυπτον τὰς οἰκίας. Ποῦ καὶ ποῦ μόνον ἀπὸ τινος παραθύ-
ρου διαχέετο ἔτι ἐλαφρὸν φῶς. Πόσοι καρδία δὲν ἐπαῖλον κατὰ τὴν στιγ-
μὴν τούτην πλήρεις λύπης καὶ ἀπελπισμοῦ! Ὅποση ἐλαινότης ἐκρύπτετο
καὶ ἐλησμονεῖτο ἐπ' ἐλίγον, μόνον καὶ προσκαίρως ὑπὸ τὸν πέπλον τοῦ
Μορφέως! Ἀναλογιζόμενος ταῦτα ἐρρίγησα! Ἡ ὅλη δυστυχία τοῦ κό-
σμου ἐφαίνετο ἀντιμετωπίζουσα με, ἐκινεῖτο θυελλωδῶς ὡς σκοτεινὴ θά-
λασσα, ἐφ' ἧς ἐπέπλεε τὸ ὠχρὸν καὶ ὑπὸ ὕγρων πλοκάμων περιβαλλό-
μενον πρόσωπον τοῦ πτώματος τῆς Βιολιστρίας.

(Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Ἔργασίαι Συλλόγου.

Ὀκτώβριος 1885 — Μάϊος 1886.

Κατὰ τὸ ἀπὸ Ὀκτωβρίου 1885 μέχρι Μαΐου 1886 διάστημα ὁ Σύλ-
λογος συνεκράτησεν ὡς συνεδρίασις.

ὑπεβλήθη ἡ ἐκθεσις τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου διὰ
τοῦ εἰσηγητοῦ αὐτῆς κ. Κ. Φάραγγα. Ὁ Σύλλογος παρεδέξατο τὴν πρό-
τασιν ἵνα ἐκφράσῃ τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ πρὸς τὰ μέλη τῆς Ἐφορείας διὰ
τὴν καλὴν ἐν πᾶσι κατὰ τὸ λήξαν ἔτος διοίκησιν.

Ὁ ἀποδιδώσας Ι. Ἀλεξανδρόπουλος ἐγκυτέλειπεν εἰς τὸν Σύλλογον ὁμό-
λογον ἐκ δραχμῶν διακοσίων πεντήκοντα.

Ἀπεβίωσαν τὰ ἐπίτιμα μέλη **Χαράλαμπος Τυπάλδος Πρε-
τεντέρης, Σταμάτιος Κρίνος, Παναγιώτης Χαλκιάπουλος,**
τὸ τακτικὸν **Γεώργιος Παράσχος** καὶ τὸ ἑκτακτον **Χαράλαμ-
πος Σαρρῆς.**

Ἐψηφίσθησαν ἀντεπιστέλλοντα μέλη οἱ κκ. Θ. Σοφούλης ἐν Λαρίσσι,
Ἰω. Φραγκιάς ἐν Σύρῳ, Αὔγουστος Ἡλίας καὶ Ἰ. Ζ. Μίρζας ἐν Ῥώμῃ,
Ν. Μίχος ἐν Φιλιππουπόλει, Ἰω. Βαπτιστῆς Κάλκαβάλλας ἐν Νεαπόλει,
ἐπίτιμον ἡ κυρία Σαπφῶ Λεοντιάς ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ τακτικὰ